

vetje

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVI

Maj 1939

Štev. 5

Vsebinska 5 števil: Naslovna slika Frančiškanski samostan Brezje. — Na Brezje 129. — V materino šolo! 130. — »Po pravičnosti k miru« 131. — Marijin otrok si 133. — Tretjeredniki, na vojsko! 134. — Kaj je zoper božjo voljo 135. — Apostol velemeda 136. — K svoji izvoljenki hodim v vas ... 139. — 700 letnica minoritskega samostana v Pturju in vseslovenski tretjeredni tabor 140. — Apostolat tretjega reda 142. — Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani 143. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 144. — Vabilo na tretjeredni tabor v Nazarjih 148. — Frančiškova mladina 149. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 149. — Življenje kapucinskega br. Jurija 151. — Prošnje — Zahvale: 152. — Sv. Pashal Bajlonski 153. — Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem 155. — Razgled po svetu 156. — In naj molijo za mrtve ... 158. — Pax et bonum! 159.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Feliks Tavčar, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila tretjeredna tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

M a j

1 P		S. Filip in Jakob ap.	17 S	PO.	KRIŽEV. S. Pashal Baj. 1. r.
2 T		S. Atanazij šk. in c. uč.	18 Č	VO. PO.	VNEBOHOD GOSPODOV
3 Š		NAJDENJE SV. KRIŽA.	19 P	PO.	S: Teofil in Ivo 1-3. r.
4 Č		S. Monika vd.	20 S	PO.	S. Bernardin Sienski 1. r.
5 P		S. Jan. Ev. pred Lat. vrati.	21 N	PO.	6. povel.; med osmino Vnebohoda. B. Lad., Krisp. Viv.
6 S		S. Pij V. p.			B. Janez, Godfrid in Joahim
7 N		4. povelikonočna ned. S. Stanislav muč.	22 P		B. Jernej, Benven. in Ger.
8 P		Prikazanje sv. Mihaela.	23 T		B. Jan. P., Jan. C. in Peter
9 T		S. Gregor Nanc. šk. in c. uč.	24 S		Posv. asiške bazilike, Greg.
10 Š		Osm. Najd. s. Križa, Antonin	25 Č		E. Marija-Ana 3. r.; Filip.
11 Č	PO.	B. Benedikt, Julijan in Jakob	26 P		Binkoštna sobota. S. Beda.
12 P	Čm.	S. Nerej in tov. muč.	27 S		
13 S		S. Robert Bellarmin šk., uč.	28 N	VO. PO.	Binkoštna nedelja - Prihod Sv. Duha.
14 N		5. povel. ned. B. Petronila 2. r.; S. Bonifacij.	29 P		Binkoš. pon. (med osmino).
15 P		KRIŽEV. S. Janez Lasal.	30 T	PO.	Binkoš. torek (med osm.)
16 T	Čm.	KRIŽEV. S. Ubald šk.	31 S		Med osmino; Petronila.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

R. Z. Z. neom. Z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

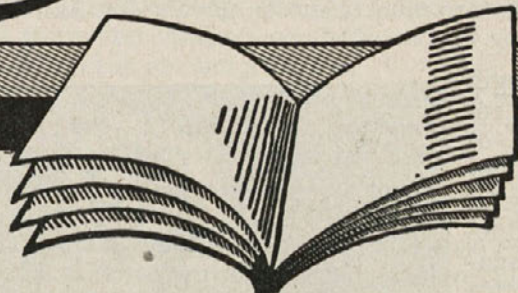
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-V.
Maj

P. KRIZOSTOM:

Na Brezje!

*Na Brezje me kliče srce,
v tvoj dom, preblažena Mati,
kjer slike zahvalne vise
in lepšajo prestol tvoj zlati.*

*Med slikami tudi visi
prav skromna sličica moja,
ki romarjem vsem govori:
»Prijatelj, ni zmage brez boju!«*

*Moj boj je bil hud in krvav;
mogočna sovražnikov četa.
Kako da še živ sem in zdrav
le brezijska vé Gospa sveta.*

*Visoko sem dvignil svoj meč,
in klical: »Pomagaj, Marija!
Sovražnikov vedno je več.
Moj duh v bolečini se zvija.«*

*Stopila je k meni — boj je končan
in zmaga je srečno dobljena.
Sovražnikov mrtvih polna ravan,
vsa s svežo krvjo orošena.*

*Vprašuješ, prijatelj, že zdaj,
kako bi mogel zmago dobiti?
Na Brezje vesel se podaj.
Le Mati te more rešiti!*

V materino šolo!

Materina šola je menda edina šola, v katero poprečni otroci radi zahajajo. V njej se tudi več prave življenjske modrosti nauče, kot v vsaki drugi, še tako visoki, vseučiliški šoli. To prav tako velja o šoli matere, kot o šoli Matere, v katero smo ta mesec povabljeni. Skušnja, lastna in tuja, nam to potrjuje.

Kar se tiče drugih šol, lahko mirno rečem, da je 90% otrok, dijakov in slušateljev bolj veselih počitnic, kot uradnega pouka in predavanja. Kar se pa tiče življenjske modrosti, z isto gotovostjo trdim, da moderna šola, od najnižje do najvišje, z vsem svojim učnim in vzgojnim aparatom, s katerim lika duha, ne odvaga materine šole, ki plemeni srce, po katerem je človek človek in ne samo izobražen, učen človek.

In prav zato, ker ima v materini šoli besedo njeno nesebično in požrtvovalno ljubeče srce, o katerem otrok ve, da je pripravljeno za njegovo časno in večno srečo izkraveti, tako rad zahaja v to šolo. In prav radi tega, ker je to šola od srca do srca in za srce, ne pa od glave do glave in za glavo, kot so običajne šole, je najboljša šola življenja.

Ni li nekaj sličnega tudi z Materino šolo, v katero nas ona ta mesec vabi? Otrok je otrok, bodi v redu narave, bodi v redu milosti, ki deluje po naravi. Mati je magnet zanj. V redu narave mati, ki ga je rodila, v redu milosti Mati, ki ga je prerodila. Sem mar rekel preveč? Ne, samo ma-

S cveticami Te venčamo

lo pojasniti moram to slednjo trditev, da me ne bo kdo krivoverstva dolžil.

Kakor sta v naravnem redu za otrokovo življenje in normalno vzgojo potrebna dva, oče in mati, tako je Bog hotel, da ga v božjega otroka prerodita in zanj vzgojita dva, Jezus Odrešenik in vzgojitelj ter Marija so-odrešenica in so-vzgojiteljica. Nedvomno bi bil on naravne otroke lahko sam prerajal in vzgajal v božje otroke. A kot rečeno milost posnema naravo. Zato si je privzel Mater, soodrešenico in so-vzgojiteljico, in lahko rečemo, da jo je vzel iz src božjih otrok.

Kaj, ko bi tega ne bil storil? O, vemo kaj bi bilo z nami. Isto, kot z otroci protestanskih cerkva, ki nimajo Matere. So mar to otroci sonca? Zimskega morda, a ne junijskega. Kako so hladnih src, da te kar zazebe ob njih. Mar ne tudi zato, ker jim ni dano se greti na srcu Matere Marije. Podobni so sirotam v redu narave, ki se jim pomankanje srčnega elementa, ki ga otrokom daje mati, bolj ali manj celo življenje pozna.

Kako vse drugačni smo mi, otroci katoliške cerkve, ki ima Mater. Seve, če smo imeli tisto srečo vseh sreč, da so nas naše telesne matere zgodaj povedle v šolo Matere Marije. Vedri, veseli, razigrani otroci božji smo. Radostne pesmi nam vro iz toplih src. Najslajše so nam one o naši ljubi Materi. Podobni smo otrokom narave, ki jim zlato sonce ljubeče mamice še sveti in jih ogreva.

Če hočemo otroci sonca tudi ostati, hodimo radi v Materino šolo. Ne samo ta mesec, ampak dnevno, celo leto, brez počitnic. Kajti najlepše počitnice so na Materinem srcu. Saj kar danes najbolj pogrešamo in je vir vsega današnjega gorja, je pomankanje materinega elementa, kulture srca. Naše ljudsko vseučilišče, ki smo ga najbolj potrebni, je Marija Pomagaj, so naše Brezje. Tam gori je žareče ognjišče nam najbolj potrebne posvečene kulture srca. Od tam jo kot blagoslovljen ogenj veliko soboto nosimo na naše domove, v naše družine.

Na ameriških Brezjah smo vpeljali lepo navado, da novoporočenci, zlasti iz bližnje Chicage, prihajajo po poroki tja še po Materin blagoslov. To res lepo in pomenljivo navado vpeljimo tudi tukaj. Prva pot naših novoporočencev vodi k Mariji Pomagaj na Brezje. Tam pred njenim oltarjem naj duhovnik sprejme njuno obljubo, da bosta ostala dobra Marijina otroka in obenem skrbela, da bodo tudi njuni otroci Marijini otroci. Nato naj prejmeta njen blagoslov, da bosta ostala zvesta tej obljubi. Tako se bo od roda do roda dedovala naša najlepša narodna poteza, da smo Marijin narod. To bo tudi najboljša garancija našega narodnega obstoja. Seve, ako ne bomo samo po imenu, ampak v resnici Marijin narod, veren in moralen.

Tedaj že radi samoohrane: V Materino šolo!

P. SALEZIJ:

„Po pravičnosti k miru“

Prelepo geslo sedanjega sv. očeta Pija XII. in tudi prepomenljivo za našo nemirno dobo! Prava, krščanska pravičnost terja od nas, da vsakemu damo, kar mu gre. In ta je današnjemu svetu več ali manj tuja. Ne ravna se premnogokrat po njej ne v javnem, ne v privatnem življenju.

Ne ravna se po njej v javnem življenju, zlasti ne v odnosih med narodi in državami. Za te odnose bi menda morala še vedno veljati načela

nekulturnih narodov iz stare in novejšje dobe. Kdor je študiral zgodovino, je lahko opazil, da je vsako očitvidno nasilje končno popravila roka božje pravice in da se je vsaka krivica prej ali slej bridko maščevala. Tisti, ki bi zase zahteval neko pravičnost, pa bi sam tlačil druge, bi razodeval skrajno nesramnost, ki tudi ne more ostati nezakazovana. Če pa kak narod vedoma in hote krati temeljne pravice drugega naroda, naj ve, da ga bo zadela enaka usoda v bližnji bodočnosti. To so nauki iz zgodovine. Daje jih tudi krščanska vera. Nanje niso nehali opozarjati tudi poglavarji sv. Cerkve, dasi je njihov opomin navadno ostal glas vpijočega v puščavi. Čisto v duhu pokojnega papeža Pija XI. tudi sedanji razglaša, da bomo le po pravičnosti prišli k miru. S tem geslom hoče izraziti isto, kar je povedal Pij XI. angleškima ministroma lansko leto: »Vse življenje sem se boril in boril se bom do svoje (bližnje) smrti za ideje, ki so nam vsem skupne in drage: za obrambo duha pred surovo silo; za varstvo slabotnih proti zatiralcem; za pravice malih narodov napram velikim; za svobodo proti nasilju; za resnično pravičnost proti samovolji.« (Mi mladi borci, 17. marca 1939).

Današnji svet pa ne pozna pravičnosti večkrat tudi v zasebnem življenju. Ne da vselej vsakemu, kar mu gre: ne Bogu, kar je božjega, ne bližnjemu, kar je njegovega, ne samemu sebi, kar je v resnici njegovega.

Bogu ne damo, kar je njegovega, če ne izpolnjujemo vestno in natančno božjih in cerkvenih zapovedi, če jih lahkomišljeno prelamljamo. Pričakovati potem pomoči od zgoraj, kadar smo v stiski, bi bilo predrzno. Saj je morebiti stiska prišla nad nas radi tega, da nas izmodri. — Bližnjemu ne damo, kar je njegovega, če mu n. pr. škodujemo na imetju, če kratimo njegove osebne pravice, če ga opravljamo in obrekujemo itd. Praktična krščanska ljubezen do bližnjega zahteva od nas, da nobenemu ne storimo ničesar, kar ne želimo, da bi kdo nam storil. Če bi se po tem v resnici vselej ravnali, bi ne mogli priti do medsebojnega sovraštva in maščevanja. — Samemu sebi ne damo, kar je našega, če se ne brigamo v zadostni meri za zveličanje svoje duše; če se bolj brigamo za posvetne, kakor za božje reči; če se udajamo strastem, namesto da bi se z vsem srcem posvetili božji službi.

Najlepši zgled prave pravičnosti v zasebnem življenju so nam nešteti svetniki, ki so našli v njej tudi svoj blaženi mir že tukaj na zemlji. Vzemi mo samo zgled našega velikega ameriškega misijonarja, škofa Barage. Prav kratko lahko rečemo o njem in njegovem življenju: do Boga je imel srce angela, do bližnjega srce matere, do samega sebe pa je bil strogi sodnik. Če hočemo biti deležni njegove uravnovešenosti in njegovega notranjega miru, potrudimo se tudi mi za pravo ljubezen do Boga in do bližnjega in do samega sebe.

Še bolj pa bomo poskrbeli za svojo osebno pravičnost, če se posvetimo izključno lepemu krščanskemu življenju ter izklešemo svoj značaj do kar največje možnosti. To lahko storimo že v svetu, če smo dovolj energični, vztrajni in požrtvovalni. Še lažje pa bo to šlo, če damo slovo svetu ter se podamo v samostansko tihoto. Tamkaj je vse tako urejeno, da iz nas naredi kar najboljšega človeka. Šele tak bo mogel potem s pridom delati za нравni preporod človeštva. — Najprej moramo z vso resnostjo začeti pri sebi. To je edino prava pot. Mnogo jih je, ki začenjajo pri drugih, nase pa pozabljajo; zato pa dosega jo samo navidezne in površne uspehe...

Pomnimo dobro: Resnico gesla »Po pravičnosti k miru« moramo najprej preizkusiti na sebi, potem šele bomo mogli delati pri drugih. In če bi

vsak katoličan to storil po zgledu našega najvišjega voditelja sv. očeta v Rimu, bi to bila zadosti velika armada, ki bi lahko računala ne samo na trenutni uspeh, ampak na trajno zmago pravičnosti nad krivico in nasiljem.

P. HUGO:

Marijin otrok si

V življenju sv. Andreja Corsinija bremo, da ga je njegova pobožna mati Mariji posvetila, ko ga je še pod srcem nosila. To posvetitev je ob njegovem rojstvu ponovila in potrdila. A to ni bilo vse. Ona ga je tudi skrbno vzgajala za Marijo. Kot otrok je najlepše kazal. Pozneje pa se je, kot toliko drugih otrok, sprevergel. Zavil je na pota, po katerih ga je dobra mati s solzami spremljala in oblegala Marijo, kateri ga je posvetila, naj ga ona, ki je s svojo priprošnjo pri Bogu vsemogočna, obrne, če ga sama ne more.

Ko ga je nekega dne zopet s solzami prosila, naj zapusti svoja grešna pota, ki so v popolnem nasprotju z Marijinim otrokom, je presunjen dejal: »Kaj, Marijin otrok sem?« — »Da Marijin otrok si, sin moj,« odgovori mati. »Še preden si bil

Jezus nabira lillije za Mater

rojen, sem te Mariji posvetila. To posvečenje sem obnovila, ko si bil rojen in še pozneje neštetokrat!« — Če sem pa Marijin otrok«, odvrne odločno, »pa nočem biti samo po imenu, ampak tudi v resnici!« Držal je besedo. Zapustil je svoja grešna pota, stopil v Marijin, karmelski red, postal škof in svetnik. Njegov spomin obhajamo 4. februarja.

Prva polovica te življenjske drame se pogosto odigrava. Vsaka slovenska mati pristnega starega kova svoje otroke Mariji posvečuje, če ne pred rojstvom, vsaj po rojstvu in kdo ve kolikokrat, ko jih nosi v naročju. Med prvimi besedami, ki jih skušajo slovkovati je gotovo tudi Marija oz. Mališa, ker je r za njihov jeziček še pretrd. Posebno če trepetajo za njihovo življenje, jih njej izročajo in jih obljublajo na razna njena božja pota, če ozdravijo. A pozneje, ko zavijejo na stran pota in nobena njihova prošnja, naj ne bodo taki, nič ne pomaga, si marsikatera mati misli: Zakaj sem takrat silila v Marijo in ji ga takorekoč izsilila, da je ozdravel. V krstni nedolžnosti bi bil umrl. Zdaj mi pa dela sive lase in koplje prežgodnji grob in še ne vem, kaj bo enkrat z njim.

Druga polovica te življenjske drame se pa le redko ponovi, najmanj v tako sijajnem nasprotstvu, kot pri Andreju Corsiniju in njegovi srečni materi. Kaj pa ti, žalostna slovenska mati, če se pri tebi in tvojem zašlem otroku zato noče ponoviti, ker ga ne kličeš nazaj tako, kot je mati Corsini klicala svojega zašlega Andrejčka. Ona mu ni samo očitačoče pridigala, kak je, kako sramoto dela sebi, njej in hiši, ampak je tudi veliko molila zanj. Če boš ti za svojega zgubljenega sina ali hčerko tako goreče, naravnost nasilno molila, če Mariji ne boš dala prej miru, dokler tebi in sebi ne vrne zašlega otroka, se bo tudi druga polovica te drame, češče ponavljala.

Žalostne matere! Marijin mesec je tu. Zdaj ima ona v roki ključ do neizčrpne zaklada božjih milosti. Če ji je drugače dovoljeno z eno roko grabiti iz njega, zdaj lahko grabi z obema in poljubno deli svojim otrokom. Zdaj imate zlato priliko, da jo naskočite in ji v skalnato trdnem zapanju date kratkomalo ultimatum, da vam mora otroka vrniti. Vi ga pa še enkrat njej posvetite, a tudi njemu ne pozabite povedati: Marijin otrok si!

Tretjeredniki, na vojsko!

Na vojsko proti grdemu kvantanju in proti ostudni kletvi! Zadnjič smo rekli in sklenili, da ne bomo nikdar več pustili, da bi kdo vpričo nas kvantal in preklinjal na vlak ali na avtobusu. Vsakega bomo vstavili, pa naj bo še tako velik gospod.

Danes vas pozivam na vojsko še posebej proti italijanski kletvi: Porca Madona. Ta kletev je med nami tako zelo razširjena, da je groza. Po mnogih krajih že madonajo šolski otroci! Kdo je kriv? Mi polovičarski, šepasti in pohabljeni katoličani! Pravite, kaj je to nam mar, če kdo preklinja, ali pa ne! Kaj govoriš? To tebi ni nič mar? Kaj bi ti rekel, če bi jaz prišel v tvojo hišo in bi tam začel zmerjati tvojo mater: ti si svinja! Ali bi mi ne pokazal takoj vrat? Ali bi me ne izpehal takoj iz hiše? In jaz bi ti prav nič ne zameril. Spoštovanje bi se zbudilo v mojem srcu do tebe, da si se postavil za svojo mater. Kdo pa naj tebi zameri, če si dober otrok svoje nebeške matere in ako se postaviš za njeno čast?! Kako moreš vendar dopustiti, da bi kdo v tvoji navzočnosti rekel tvoji in božji Materi, »svinja«? Človeka stresa samo misel na to. Stresla vas je beseda, ki jo vidite natiskano.! Zakriči na ves glas: Molči, umazani jezik! Sramuj se ostudni preklinjevalec in bogokletnež! Še slabši katoličan si kot tisti, ki je preklinjal. On je nepremišljeno napravil greh, ti pa premišljeno k grehu molčiš!

Tretjeredniki! Vsaj vi se postavite vedno za čast nebeške Matere Marije. To sklenite v Marijinem mesecu maju: Moja ušesa ne smejo nikdar več brez odpora slišati kletve na Mater božjo Marijo. Če mene zaničujejo — naj! ali Matere božje ne bodo!

P. ANASTAZ:

Kaj je zoper božjo voljo?

»Gospod katehet, kaj pa je zoper božjo voljo? Zadnjič ste razlagali, da stori greh, kdor vedoma in radovoljno kaj stori zoper božjo voljo. To sedaj že vem, kaj se pravi vedoma; tudi to razumem, kaj je radovoljno. Le to, kako naj vem, kaj je zoper božjo voljo? Saj mi ni tega Bog še nikoli povedal.« »Če ne bi vedel, da si se ti sedajle pošteno zmotil, bi ti moral reči, da prav nesramno lažeš. Saj je Bog sam povedal Izraelcem na gori Sinaju, kaj hoče.« »Kaj je to tudi za nas?« »Seveda, saj je Jezus vse to potrdil in še marsikaj dodal ter zapovedal, da moramo poslušati njegovega vidnega namestnika papeža; torej moramo izpolnjevati tudi cerkvene zapovedi.«

»Joj, potem se je pa ljudem pred prihodom do Sinajske gore dobro godilo. Niso vedeli, kaj Bog od njih hoče, zato niso mogli greha napraviti.« »To pa že ni res. Bog je že prej vedno govoril ljudem, kaj morajo, česa ne smejo. Mogoče ni govoril tako očitno, toda po vesti se jim je oglašal.« »Kaj pa je to vest?« »Poslušaj! Misiionar iz Indije se je pogovarjal s preprostim človekom, ki ne zna ne pisati ne brati. Tudi v šolo nikoli ni hodil. Vpraša ga: 'Ali je greh, če ti kdo ukrade denar?' 'Seveda', odvrne preprosti mož. 'In če kdo drugega ubije?' 'Tudi.' 'Potem pa tudi pri vas poznate božje zapovedi. Kdo vas jih je pa naučil?' 'Bog.' 'Toda z vami Bog ni govoril.' Takrat pa pokaže preprosti pogan na svoje srce: 'Hm, tukaj notri, tukaj, tukaj.'

Torej še preden je govoril Bog na Sinaju, je govoril ljudem po vesti. In tako je še danes. Kdo je le povedal otroku, ki je komaj k pameti prišel, da ne sme krasti, lagati? Kako je v zadregi, če kaj takšnega napravi. In zločinec, ki pravi, da ne veruje več v Boga, velikokrat nima miru, dokler se sam ne izda sodnikom. Vest je to.

Zato se moramo vselej ravnati po tem, kar vest veli. Seveda bi pa bilo napačno, ko bi kdo rekel: Te in te vrste grehov (n. pr. nečistih) jaz ne priznam, nimam za greh. Ne bodo se ravnale božje zapovedi po vesti, marveč vest po božjih zapovedih. Zato se moramo dati podučiti.

Ni treba posebej poudarjati, da vežejo božje zapovedi prav vse ljudi, tudi nekristjane in celo brezverce; torej vse, pa naj bodo na najvišjih, vodilnih mestih v Cerkvi ali državi ali pa zadnji pobožni verniki oziroma državljani. Cerkvene zapovedi vežejo samo katoličane, v kolikor niso izvezeti, to je oproščeni. Popolnoma razumljivo pa je, da Cerkev s v o j e zapovedi lahko spreminja in na novo daje. Zato moramo pa tudi vedeti, da pravzaprav cerkvenih zapovedi ni samo pet ampak veliko več. Če Cerkev kakšno svojo zapoved olajša, ne smejo »pobožni« verniki zavijati svojih oči: Cerkev ni več ista. Če bi katero b o ž j o zapoved hotela spremeniti, bi to lahko rekli; toda to se v katoliški Cerkvi še ni zgodilo in se tudi nikoli ne bo.

Primer: Da smemo sedaj tudi ob dneh zdržka beliti z mastjo in ocvirki, to nekaterim starejšim »dobrim« dušam ne gre v glavo. Pa si ne dajo

dopovedati. In če belijo tako, imajo za greh. Ker je sedaj ta način beljenja dovoljen, zato ni nobenega greha. Če pa kdo trmasto misli, da ima greh, ga pa ima. Toda tega katoliška Cerkev ni prav nič kriva.

Od zapovedi moramo ločiti to, kar sami sklenemo držati. N. pr. sklenem, da si bom ob petkih zvečer nekoliko pritrgoval. Ves navdušen komaj čakam na petek, da se bom izkazal. Toda kuharica prinese mojo najljubšo jed. Namesto ene žlice manj vzamem še dve več. Ali imam greh? Če ni nezmernosti ali kakšnega slabega namena zraven, ni nobenega greha. Seveda pokažem s tem pomanjkanje volje in značaja, toda greh ni.

Isto je pri drugih priložnostih, ko bi se lahko premagal, pa ni naravnost zapovedano. Če se ne premagam, samo po sebi ni greh. Toda veliko vprašanje, iz kakšnega vzroka sem opustil lepo priložnost samopremagovanja. Ali je bilo iz lenobe? Potem je (mali) greh. Ali iz pametnega vzroka? Potem greha ni. »Danes nisem molil jutranje molitve, popoldne nisem šel k litanijam.« »Zakaj ne?« »Zvečer sem šel prepozno spat, zjutraj sem bil utrujen in moral hitro na delo, popoldne sem se hotel pošteno odpočiti.« Ni greha, ker je pameten vzrok. — Poudariti pa je treba, da pravkar povedano velja samo za stvari, ki jih nismo dolžni pod grehom.

Zato je čisto drugače, če se zaobljubimo. Lahko se zaobljubimo tako, da bomo imeli smrten greh ali samo mali greh ali pa sploh nobenega greha, če zaobljubljenega ne bomo držali. Pod nobenim grehom na primer ne veže zaobljuba III. reda; kršitev pa je greh v toliko, kolikor se s tem krši božja zapoved.

Da boš bolje podučen, kaj je zoper božjo voljo in kaj ne, da si boš vest pravilno katoliško vzgojil, poslušaj božjo besedo pri pridigi in krščanskem nauku, beri spise in knjige o teh stvareh, še drugim pokaži; skrbi, da se bodo otroci, če jih imaš, verouka r a d i učili. Končno še: če ti je tole, kar si prebral, ugajalo, opozori še druge; sam pa vedno rad beri in drugim priporočaj — C v e t j e !

P. ROMAN:

Apostol velemesta

Življenje in delo berlinskega župnika dr. Karola Sonnenscheina

Približal se je dan, ki ga vsak duhovnik z neko notranjo napetostjo pričakuje, to je dan posvečenja. Gre tukaj za zakrament in za tisto neizbrisno znamenje, ki ga nosi vsak duhovnik v svoji duši, in še za tisto izjemno stališče, ki ga v človeški družbi za vselej loči od ostalih. Sloveč sodoben pisatelj, ki je pravkar odšel v večnost, pravi, da je vsak duhovnik kakor gora, ki spada v vsakdanjost in vendar je v vrhovih sama in samotna.

Naš Karel je bil posvečen 28. oktobra l. 1900 v Rimu. Kaj je tedaj občutil, tega ni mogoče odeti v besedo, pač pa je to pokazal v svojem življenju, z vso doslednostjo in z vsem pogumom. Spominska podobica njegove prve svete maše nosi izrek: »Ubogim sem poslan evangelij oznanjat.« To svoje geslo je do konca zvesto izvrševal. Še eno leto je ostal Sonnenschein v večnem mestu. Vse, kar je bistveno v katoliškem nauku, je prevevalo njegovo srce z nepogasljivim ognjem. Imel je eno samo željo, duha evangelija nositi v svet, v moderni čas in v vsa vprašanja tega časa. Po končanem zadnjem letu je zapustil Rim kot doktor modroslovja in bogoslovja in kot duhovnik po srcu božjem.

Tu moramo omeniti, da si je Sonnenschein v marsičem razlikoval od svojih sošolcev. Večkrat je to v kolegijih vir neke nestrpnosti, ali celo prilika za docela krivično presojo. Prav zato, ker je v takih kolegijih toliko različnih značajev z različnimi zmožnostmi, mora imeti vodja kolegija in vzgojitelj teh mladih značajev ne samo pobožno srce in dobro voljo. Imeti mora več: globok pogled v človeško dušo, široko obzorje in tenko čuteče srce. Pa najsi bo to za hibe in napake, ali pomankljivosti posameznega, ali pa za gotove odlike in zmožnosti ter izredne talente. Kljub njegovim posebnostim Sonnenscheina v kolegiju niso samo trpeli, temveč so ga posamezni izredno ljubili in spoštovali. Nekateri so videli že tedaj v njem bodočega ljudskega tribuna, voditelja množice, duhovnika v novem modernem času, ki bo dal novo obliko duhu evangelija. To dokazuje album, v rdeče usnje vezana spominska knjiga, kjer so njegovi profesorji in sošolci na dan njegove nove maše vpisali po stari navadi vsak svoje misli, ali če drugega ne, vsaj svoj podpis. Nekdo mu je napisal sledeče: »Pustite, da žarki milosti, ki ste postali njen upravitelj, žarko sijajo v srca in duše in pridobili boste veliko armado za Kristusa.« Nekdo drug mu je napisal igraje se z njegovim imenom 'Sonnenschein', kar pomeni: sončni žarek: »Naj Vaše duhovniško delovanje prinese obilo sončnega sijaja!«

1. septembra leta 1901 je Sonnenschein bral prvič svojo sveto mašo v svojem rodnem mestu Düsseldorfu. Svečanost se je vršila v cerkvi Sv. Petra. Njegova mati je za to priliko, če tudi sama težko bolna, z vso ljubeznijo vse potrebno oskrbela. Na dan sv. maše, ko je prvič videla sina pri oltarju, so jo morali v cerkev prinesiti. Kmalu za tem je odšla v večnost.

Njegovo prvo kaplansko mesto je bilo v mestu Aachen pri župniji sv. Jakoba. Aachen je staro trgovsko mesto in ima svoje posebnosti, kjer je radi mogočnih tkalnic zelo veliko delavstva. Leži čisto na meji Holandije. Cerkve so silno lepe, zlasti stolnica slovi po strogem romanskem slogu, po prestolu Karla Velikega in po dragoceni zakladnici. Sonnenscheinu ni manjkalo znanosti, tudi ne širokega obzorja, pač pa sto in sto praktičnih stvari, ki si jih bogoslovci pri študiju v domačih seminarjih mimogrede ne prisvoje.

Pomanjkanje teh praktičnih stvari je Sonnenschein na svojem prvem kaplanskem mestu dobro občutil. Tedanji župnik pri Sv. Jakobu je bil bivši jetniški kurat Metzmacher sam za se dovolj močna osebnost in tudi dober človek, pač pa nekoliko že po svoji naravi, nekoliko tudi po svoji službi strog v malenkostih in natančen v družabnih predpisih. Tuintam se zdi, da je bil prav malenkosten. Ordinarijat je pošiljal kaplane, ki so se zdeli nekoliko preveč samosvoji k temu gospodu v nekako šolo. Tudi Sonnenscheina niso poslali brez prekritega namena k njemu. Mislili so seveda dobro. In tako je nastala med mladim kaplanom, delavnim in gorečim pastirjem, ter med strogo etiketo gospoda župnika trda napetost. Sicer se včasih človek takim rečem nasmehlja, ko jih bere. Če pa to sam doživlja, pa boli in včasih močno boli in se komaj da pozabiti. Tako je zahteval župnik, da nosijo kaplani pri obiskih pri župniku vedno usnjate rokavice, in naš Sonnenschein je take in podobne stvari tako iz srca omalovaževal. Ne, da ne bi hotel izkazati spoštovanje, o ne, pač pa je videl v teh rečeh brezpomembno obliko, ki v resnici ni važna. Tako je tudi imel navado, da je šel hitrih korakov k oltarju, dočim so imeli zakristani nalogo, da namenoma hodijo prav dostojanstveno. Tako je bil Sonnenschein prej pri oltarju kot zakristan. Nekoč se mu je zgodilo, da je pozabil moliti tedaj šele vpeljane molitve po sveti maši. Župnik pa je zahteval, da gre nazaj k oltarju in pozabljeno odmoli.

V Nemčiji so začeli že zelo zgodaj s takozvanimi kratkimi pridigami, ki smejo trajati komaj 8 do 10 minut. Pri nas je to vpeljana zadnjih 5 let in se je dobro obneslo. V Nemčiji je ta navada vsepovsod z izjemo postnih govorov in za posamezne svečanosti v cerkvenem letu. Sonnenscheinu je bilo to všeč, vendar pa je včasih v svojem mladostnem ognju govoril kako minuto preveč. Župnik je velel pozvoniti in pristopil k oltarju. Kaplan pa je moral prenehati sredi stavka.

Toda Sonnenschein se ni dal oplašiti od teh početnih bridkosti in nevsčnosti in tudi ne spraviti s poti, ki jo je izbral in bil prepričan, da je prava. Kmalu je v Aachenu domač. Neka stara gospodinja, zvesta kot suho zlato, je nakupila v veletrgovini »Tietz«, čigar ime je znano po vsej Nemčiji, ostanke vseh mogočih posod in s tem začela gospodinjiti. Gospodinji je prepustil tudi, da je skrbela za njegove čevlje. Ko je nekoč kupila nove, so bili to pravi čolni, da se je ves Aachen smejal. Njegov plašč iz lodna je postal v mestu že kar znan. In če je prišel premočen domov, je enostavno plašč romal v čeber vode in ko se je blato odmočilo, ga je kaplan obesil lepo na preprost obešalnik, da se je odtekel, pa je bil spet dober. Tu si je Sonnenschein ustvaril prvo kartoteko in potrebne omarice je prav tako sam izdelal. Njegov nastop je bil ljubezniv in prisrčen in kmalu ga vzljubijo vsi, še posebno ubogi. Tu je prvič poizkusil, da je akademsko izobražene može spravil v medsebojne dogovore in s tem jasno dokazal, kakšne načrte ima. Kot govornik je izredno nadarjen. Ni mu potrebna dolga priprava, zadostuje mu, da si napiše kratek razpored in že je gotov, da bo lahko govoril. V nekaj stavkih si poišče pot do src svojih poslušalcev, potem pa govori z gotovostjo, prepričevalno in s tolikim žarom, da jih potegne vse s seboj. V teh govorih je večkrat žarel pravi binkoštni ogenj. Aachenčani so napolnili cerkev sv. Jakoba do zadnjih kotičkov, kadar je imel napovedane govore naš Sonnenschein. V Aachenu je ostal skoraj dve leti, dokler ni bil 1903 leta prestavljen kot kaplan k Sv. Mariji v Köln - Nippes. Ta kraj je imel že tedaj veliko število delavstva, zato je bilo delo tu kakor nalašč za Sonnenscheina. Z vso ljubeznijo je najprvo obiskal vse družine in se najdlje mudil pri zelo ubogih. Nobene stopnice niso bile prestrme, nobena klet prevlačna, da si ne bi pridobil tam novih prijateljev. Postal je predsednik društva za fante in ob nedeljah popoldne je zmeraj napravil kakšen izlet, da jih je odvrnil od popivanja. Zlasti v predpustnih dneh, kjer v Porenju vlada silna živahnost in naravnost južnaška razposajenost, je na ta način mnogo mladih ljudi rešil resnih nevarnosti. Velikokrat je predaval o svojih potovanjih in jih na ta način navdušil za lepoto zemlje, bodisi domovine, bodisi daljnega širokega sveta. Mnogi teh tedaj mladih fantov, se ga še danes spominjajo s svojim hvaležnim in ljubečim srcem. Ker pa vsega tega dela Sonnenschein ne bi zmoget sam, je ustanovil vprav zato fantovsko društvo, poseben odsek starejših mož, ki so bili njegova desna roka in ga tudi spremljali na nedeljskih izletih. Ta odsek je imel tudi nalogo, da od Božiča do Binkošti drži posebne uradne ure, da se vsi doraščajoči fantje lahko posvetujejo glede poklica. Gospod kaplan je obenem vodil tudi knjižnico sv. Karla Boromeja in se pri tem poslu znal izvrstno vživeti v posameznega bralca ter je obenem vzgajal ljudi, da so znali ločiti odlične knjige od manj dorih in površnih ter od slabih. Tako pri njegovi neumorni pridnosti delo nikoli ne splashni, ampak raste iz dneva v dan. Zakaj tudi spovednice ni zanemarjal, četudi ni imel tam vsakdanjega posla. Vsepovsod ga potrebujejo, pri delavcih, pri meščanih, pri prosvetnem društvu, povsod je priljubljen kot govornik in kot človek širokih razgledov. CH. Tomas njegov živ-

Jenjepiscec pravi o njem, da je zadostovalo dati njegovo ime na letake in dvorana je bila gotovo zasedena. Laične pomočnike, može in fante, ki so se potem posvečali delu župniji, je zbiral vsak teden, da se je z njimi razgovarjal o najbolj važnih vprašanjih, zlasti glede verskega življenja in socialne skrbi. Te večere so vsi tako ljubili, da je redkokdo zamudil po svoji krivdi.

(Dalje prihodnjč.)

P. HUGO:

K svoji izvoljenki hodim v vas . . .

Naš veliki ljudski misijonar sv. Bernardin Sijenski je bil malo hudomušne narave, čeprav ne tako kot n. pr. sv. Filip Nerij. No, pa to ni ne enemu, ne drugemu škodovalo, da bi ne prišel na oltar. Saj milost ne ugonablja narave, ampak jo plemeni in dviga.

Med drugimi se bere v življenju sv. Bernardina, da je dosegal naravnost čudežne uspehe z neko vodo, ki jo je po svojih misijonih vedno s seboj nosil in po potrebi v malih porcijah delil. V mnogih družinah so mu žene tožile, da ni miru pri hiši, ampak sam kreg in prepir. Prosile so ga, naj bi jim svetoval kako sredstvo za preprečitev krega oz. vpostavitve zakonskega in družinskega miru.

Svetnik je take žene, ki so bile seveda nedolžne žrtve zakonskih in družinskih prepirov, iz srca pomiloval in jim zaupno delil male stekleničice čudežne vode s sledečim receptom: Kadar bo lonec zavrel, je hotel reči, kadar bote čutili, da bo jeza zdaj zdaj prekipela in se preko jezika izlila v vsa mogoča imena, ki jih ni v nobeni pošteni pratiki, takrat hitro napravite krepek požirek te vode in jo toliko časa držite v ustih, dokler se ne bote popolnoma pomirili. Nato pa obenem z vodo debelo požrite, tako tisto, kar je bilo že na jeziku, kakor tudi ono, kar vam je mož ali kdo drugi zabrusil v odprta usta. Bote videli, da bo kmalu vse jasno.

Zato se ne smete čuditi, če je šegavi svetnik hodil celo k svoji izvoljenki v vas. No pa takrat še ni bil v samostanu, ampak še zunaj med svetom. Mati mu je zgodaj umrla. Vzgajali sta ga neka pobožna teta in starejša sestra. Ko je dorasel v mladeniča, ga je popoldan za več ur kar zmanjkalo. Težko je bilo vzgojiteljicama verjeti, da bi tako dober in pobožen, četudi vesel mladenič, po kakih napačnih potih hodil. Toda mlad človek je uganka. Pri najboljšem je vse mogoče. Tako si je zlasti skušena teta mislila. In ker bi ji bilo hudo, če bi ga kdo speljal na napačna pota, je postala na te njegove izhode pozorna.

Skrbeče in ljubeče ga nekoč vpraša, kam vendar hodi, da ga po več popoldanskih ur ni od nikoder. Smehljaje ji odgovori; »K svoji izvoljenki hodim v vas!« Kar ni mogla verjeti, da bi bilo to res. Prvič je bil vendar še malo premlad, drugič pa tudi predober in prepobožen, čeprav vesel, da bi že s tem tako zgodaj začel. A dobra teta si je mislila, kdo ve, če se res že ni na katero navezal in kakšno. Sama si sicer ni upala za njim oprezovati, ker bi ga bolelo, če bi opazil, da mu ne zaupa.

Najela si je dve drugi zaupni osebi, o katerih ni mogel sumiti, da bi mu pri njegovih izhodih od daleč sledile. Nameril se je ven iz rodnega mesta Siene na deželo. Čez nekaj časa je krenil z glavne poti na stezo, ki je vodila v gozd. Špijonki sta mu previdno sledili. Naenkrat jima je uho povedalo, da se je ustavil. Tudi one so obstale. Potem so začule sladke

zvoke pridušene pesmi. Priplazile sta se bližje. In kaj sta videle, ko sta ga izpazile? Pred Marijinim znamenjem je klečal, pel in molil, da mu je obraz žarel sladke, čiste ljubezni do Brezmadežne.

O, ko bi naši fantje k tej Izvoljenki bolj pridno v vas hodili, bi imeli manj dekliških »kavalirjev« in več Marijinih vitezov in Kristusovih mladcev. Sigurno pa ne samo »treh božjih fantov.«

700-letnica minoritskega samostana v Ptuju in vseslovenski tretjeredni tabor

Dne 5, 6 in 7 avgusta t. l. proslavlja minoritski samostan v Ptuju 700 letnico svojega obstoja. Ustanovili so ga Ptujski gospodje leta 1239 za vlade solnograškega nadškofa Eberharda II. Manjši bratje-minoriti so ob svojem prihodu v Ptuj postavili najprej leseno stavbo k najbrže že obstoječi in njim za bogoslužje podarjeni cerkvi. V svojem uboštvu in priprostosti so živeli od miloščine in dobrosrčnosti prebivalstva. Pozneje t. j. okoli leta 1399 jim je Bernard III. Ptujski gospod, podaril za vselej posestva z vsemi pravicami. O tej podaritvi priča tudi napis nad samostanskim vhomom: »Anno Domini MDCLXXXI fuit istud monasterium restauratum, quod Illmus Dns Dns Bernardus, Dnus de Poetovio dignissimae recordationis, ultimus sui stematis anno 1399 sua benignissima fundatione dotavit et stabilivit.« Ravno tako so jim Ptujski gospodje sezidali tudi samostan in cerkev iz solidnejšega materiala in tako preskrbeli za njih in njihovo bogoslužje primernejše prostore.

Prvotna samostanska stavba je imela malo sličnosti s sedanjim dvonadstropnim poslopjem. Sedanjo obliko je samostan dobil šele v drugi polovici 17. stoletja (1696) največ po zaslugi takratnega gvardijana p. Gašperja Dietl-a. Po svetovni vojni se je samostan pod vodstvom g. vseuč. prof. dr. Steleta temeljito restavriral, tako, da je sedaj v resnici eden od najlepših samostanov v Sloveniji. Občudovanja vreden je veliki refektorij v prvem nadstropju s krasnimi slikami (freske) in izredno lepimi štuka-turnimi deli.

Minoritski samostan je do konca 16 stoletja pripadal avstrijsko-štajerski provinci. Pozneje pa do l. 1832 je spadal pod štajersko (slovensko) provinco sv. Jožefa, ki je štela 12 samostanov. Od teh 12 samostanov sta po Lutrovih homatijah in pa po sekularizaciji za časa Jožefa II. ostala le dva: v Gradcu in v Ptuju. Leta 1832 — po smrti zadnjega provinciala štajerske province p. Vida Gruebauer-ja — je upravljal to provinco sekovski knezoškof Ivan Sebastijan Zängerle in to do leta 1840, ko je bila združena z avstrijsko provinco s sedežem na Dunaju vse do 14. dec. 1921., ko je sv. Stolica pridružila ptujski minoritski samostan jugoslovanski provinci sv. Hieronima s sedežem v Zagrebu. — Od tega časa je v tem samostanu in med slovenskimi minoriti zavel nov duh in polet, poln mladosti in svežosti na znotraj in zunaj. Reforma je rodila temeljito preobraženje na vseh koncih in krajih, kar se najblagodejnejše opaža tudi pri ljudstvu.

Minoritski red ima sedaj na Slovenskem 5 postojank in sicer: 1. samostan v Ptuju z župnijo sv. Petra in Pavla; 2. samostan z župnijo sv. Vida pri Ptuju; 3. samostan z župnijo sv. Trojice v Holazah; 4. samostan z župnijo na Ptujski gori in 5. Dijaški dom v Ptuju.

Ob razpustu mnogih samostanov za cesarja Jožefa II. je minoritski red prevzel leta 1789 dušno pastirstvo v takrat na novo ustanovljeni žup-

niji sv. Petra in Pavla v Ptuj, po ukinitvi župnije sv. Ožbalda, ki je bila do takrat obsežna župnija za ptujsko okolico. S prevzemom župnije se je samostan izognil ukinitvi, ki je bila tudi zanj pripravljena. Na ta način obhaja letos tudi minoritska župnija sv. Petra in Pavla 150 letnico svoje ustanovitve. Cerkev, kakor jo vidimo danes, je bila dozidana l. 1691. Od tega časa je bila večkrat popravljena oziroma prenovljena; leta 1932 pa je bila ista doživela ponovno prenovitev v njej primernem slogu.

Versko življenje v župniji je že od svojega začetka lepo in vzorno. V dušnem pastirstvu — razen p. župnika in treh kaplanov — pomagajo tudi vsi ostali člani samostanske družine. V župniji je III. red, ki šteje nad 1200 udov, Marijina družba z okoli 400 članic, fantovska Marijina družba, križarji in klarice (pomladek III. reda), Marijin vrtec, fantovski odsek, dekliški krožek, Prosvetno društvo itd.

Sedemstoletnica samostana in stopetdesetletnica župnije se bo čim slovesneje praznovala. Na sestanku redovnih voditeljev III. reda, ki je bil 10. jan. 1939. v Ptuj, se je sklenilo, da se v obsegu teh jubilejnih slovesnosti vrši tudi vseslovenski tretjeredniški tabor v dneh 5 in 6 avgusta t. l. V soboto, dne 5. avg. bo ob 7. uri zjutraj pontifikalna sv. maša (dr. J. Mileta, šibeniški škof) ob 19 uri slovesna pridiga (p. Odilo Hajnšek) večernice z blagoslovom. — Ob 20 uri slavnostna igra na prostem: »Kuga« od Davorina Petančiča. — Ob 22 uri procesija z Najsvetejšim po mestnih ulicah (z bakljami). — Ob 24 uri polnočka na minoritskem trgu.

Dne 6. avgusta: Ob 6 skupna sv. maša in obhajilo za vse III. rednike. — Ob 8 uri sprejem prevzv. g. knezoškofa dr. Tomažiča. — Ob 9.30 sv. maša, pridiga (dr. I. J. Tomažič, lav. škof), med sv. mašo ljudsko petje, po maši zborovanje za III. rednike (govorita gg. Mihelčič Alojz, podpredsednik nar. skupščine in France Terseglav, urednik »Slovenca«). — Ob 15 velik koncert vseh pevskih zborov, združenih v pevski zvezi Ptuj-Ljutomer. Ob 18 uri Davorin Petančičeva igra »Kuga«.

Dne 7. avgusta: zahvalna božja pot k Materi božji na Ptujski gori. Tretjeredniki! Pripravljajte se že sedaj, da pridete v čim večjem številu na to proslavo, ki bo obenem tudi največji tretjeredniški tabor za vso Slovenijo, posebno pa za Štajersko. Gotovo se še spominjate kako lepo je bilo lansko leto pri sv. Trojici v Slov. goricah. Kako so navdušeni odhajali bratje in sestre sv. Frančiška s tega tabora. Enako hočemo tudi letos v Ptuj zbrati svoje mogočne vrste z željo, da najprej v sebi poživimo duh našega sv. očeta Frančiška in potem pa tudi storimo kolikor je v nas moči za mir in dobro na zemlji.

Za polovično vožnjo po železnicah smo že zaprosili. V kratkem dobite knjižice z znaki, ki bodo veljali za izkaznico za polovično vožnjo, kakor tudi kot vstopnina za vse prireditve ob proslavi.

Natančnejša navodila daje: Minoritski samostan v Ptuj.

Ali je vaša skupščina že napravila zbirko za novo tiskarno? Kaj čakate? Če kje, moramo biti tukaj složni in požrtvovalni! Če bi se ustanavljala komunistična tiskarna, bi bila že davno plačana. Tako znajo nasprotniki in sovražniki božji biti složni! Vsaka večja skupščina naj bo ustanoviteljica tretjeredne tiskarne s prispevkom 1000 dinarjev! Na delo! Tretjeredniki morate to razumeti!

Kdo more obseči vso bedo, ki jo brezbožni tisk rodi?

Mi smo borci za tiskano katoliško besedo, ki greje naše mrzle dni.

Apostolat tretjega reda

(Referat na sestanku voditeljev III. reda v Ptujju 10. jan. 1939.)

(Konec)

Za uporabo knjižnice naj bodo postavljena posebna pravila. Mogoče po sledečem formularju :

Knjižnica tretjega reda sv. Frančiška v

Pravila:

- 1.) Knjižnica je na razpolago vsem tretjerednikom.
- 2.) Knjižnica je odprta po vsakem mesečnem shodu in vsaki od do ure popoldne.
- 3.) Za vsako knjigo je treba plačati 1 din (ali 50 p.) posojevalnine.
- 4.) Vsako leto se pobirajo prostovoljni prispevki za knjižnico.
- 5.) Vsi doneski se morajo uporabiti izključno za nabavo ali pravo knjig.
- 6.) Na knjige naj vsak pazi! Kdor knjigo poškoduje ali izgubi, jo mora nadomestiti.
- 7.) Vsak izposojevalec se mora držati teh pravil.

Za ureditev knjižnice naj velja sledeče:

- 1.) Knjige naj se uredijo po različnih strokah: verske, zabavne, tretjeredne itd. Vsaka stroka naj ima svojo črko, veliko začetnico A, B, C,
- 2.) V predalih se knjige postavijo po velikosti. Vsaka knjiga ima svojo številko po vrsti. Da pa lahko uvrščujemo v isto stroko tudi nove knjige, zato nekaj številčk preskočimo. Predal zaznamujemo z rimsko številko. N. pr.: Prva knjiga v prvi vrsti se zaznamuje A I 1.
- 3.) Vsaka knjiga dobi na hrbtu listek s signaturo. Listi naj bodo nalepljeni v enaki višini. Isto signaturo dobi knjiga od znotraj.
- 4.) Predno se knjiga izposodi, mora biti vpisana v posebni zapisnik. V zapisnik ali imenik knjig mora biti zapisana tudi signatura.
- 5.) Eden katalog knjig, ki je alfabetično urejen po strokah in avtorjih, mora biti na razpolago bralcem.
- 6.) Izposojene knjige se morajo z imenom izposojevalca vpisati v poseben katalog ali na posebne listke z datumom izposojila in vrnitve.
- 7.) Na vsako knjigo se pritisne na večih straneh redovni pečat.

6. Tretji red in dušno pastirstvo.

Sv. Janez Vianej pravi, da je tretji red od Boga izvoljeno sredstvo npravne in verske obnove v župniji.

Po besedah velikega Leona XIII. naj bo III. red sv. Frančiška kot skozi vseh 700 let tudi v naših dneh glavna opora papežev in Cerkve. Kamor vpliv duhovnika ne seže, tam naj zastavijo svojo moč tretjeredniki.

V tretjerednikih mora imeti dušni pastir svojo najboljšo pomoč, svojo avantgardo, ki mu stoji zvesto ob strani pri izpeljavi njegovih načrtov za procvit fare. Posebno mora v tem oziru kazati dober zgled predstojništvo, ki z veseljem da na razpolago župniji moči vse skupščine. Fara je seveda pred vsako organizacijo, tudi pred tretjim redom. Druge organizacije ne, fara pač!

Posebno naj III. red prednjači v socialno-karitativnem udejstvovanju. To bi naj bilo polje III. reda. Drugo poglavje vodila to zapoveduje (II. 8).

Do duhovnikov naj goje tretjeredniki vedno tisto spoštovanje, katerega je bil ves poln naš oče sv. Frančišek. Zato naj imajo za svojo častno dolžnost vedno stati z duhovnikom, župnikom, varovati duhovnikov ugled, vedno ga ubogati in tako gojiti pravo cerkveno čutenje.

Tretjeredniki naj imajo za zadevo časti in vesti, da v času gospodarske krize poskrbe za siromašne duhovnike, seveda v diskretni in taktčni obliki, tiho in neopaženo, brez razkazovanja. Tretjeredniki bi naj bili poučeni za slučaj naglega preobrata — kot v Nemčiji in Avstriji!

Te-le misli bi bilo dobro tretjerednikom povedati. Morda bi jih bilo dobro urediti za pridigo ob priliki vizitacije. Duhovniki bi postali pozorni. Morda bi se začeli bolj zanimati za tretji red. »Tretji red in dušno pastirstvo« bi bil idealni tema, ki naj bi ga kdo obdelal za tretjeredni tabor, da pride misel med široke mase.

Tak-le naj bi bil apostolat tretjega reda!

Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

V dneh 25. do 30. julija letošnjega leta bo v Ljubljani svetovni kongres Kristusa Kralja, kot je bilo v našem listu že poročano. Tudi o pomenu tega kongresa smo že govorili. Spored kongresa bo sledeči:

25. julija ob 8. uri zvečer bo v ljubljanski stolnici začetek kongresa s primernimi molitvami in nagovorom: »Kristus na prelomu časov«, (govori kanonik dr. Mack, Luxenburg.)

26. julija: ob 7. uri zjutraj v stolnici pontifikalna sv. maša z nagovorom predsednika ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Od 9—12 dopoldne in od 3—6 popoldne zborovanja mednarodnih udeležencev. Zborovanja bodo obravnavala vprašanja: »Delo za krščansko obnovo, njegovo bistvo, namen in sredstva.« Zvečer razni sestanki mednarodnih katoliških organizacij in gibanj.

27. julija: Ob 7. uri zjutraj službe božje po mestnih cerkvah v raznih jezikih. Od 9—12 dop. in od 3—6 pop. zborovanja: »Kako vzgojiti novo Kristusovo mladino? Kaj zahteva evangelij od javnega življenja.« Zvečer sestanki kot prejšnji dan.

28. julija: Ob 7. uri zj. službe božje kakor prejšnji dan. Dopoldne in popoldne zborovanja, ki obravnavajo vprašanje: »Laik v cerkvi in njegov apostolat.« — Zvečer ob 6. uri sprejem papeževega legata. Pokloni škofov, vdanostna izjava sv. očetu. Zvečer ob 8. uri slovesen pričetek javnega dela kongresa z nagovorom papeževega legata, zastopnikov oblasti, zastopnikov posameznih narodnosti.

29. julija: Ob 7. uri zj. slovesna služba božja za otroke s skupnim sv. obhajilom. Ob 9. uri slovesna pontifikalna sv. maša na prostem. Ob 4. uri pop. javno zborovanje s poročili o sklepih in resolucijah študijskega dela kongresa. Nato nagovori v raznih jezikih: »Kristus in stiska časa.« Ob 8. uri zvečer po cerkvah pridige v raznih jezikih, nato na stadionu verska igra-misterij.

30. julija: Ob 9. uri dop. na stadionu pontifikalna služba božja z nagovori škofov v raznih jezikih. — Ob 3. uri pop. na stadionu poklonitev narodov Kristusu, Kralju miru.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Brezje. Malo nas je; zato ni bogve kaj poročati. Pravkar na novo sestavljeni zapisnik naše skupščine šteje komaj 80 udov tretjega reda. Od teh je samo 30 izpod brezjanskega zvona; ostalih 50 pa spada v Mošnje, Begunje, najboljše je zastopana župnija Podbrezje, koder je 40 tretjerednikov.

V preteklem letu so naredili 4 obljube. Bolj pridno pa je žela smrt. Od zadnjega poročila so umrli naslednji udje III. reda: Preč. gospod Peter Koprivec, župnik v pokoju, Resman Katarina, Preželj Helena, Kocijančič Terezija in Martinčič Alojzija. Slednja je bila vzgledna služkinja pokojnega župnika Koprivca.

Kajne, nič kaj častno poročilo za Brezje! Ljudje širom Slovenije si niti predstavljati ne morejo, da bi moglo biti na Brezjah toliko verske mlačnosti. Pa o tem se bridko ne pritožuje samo sedanji voditelj. Leto za letom ponavlja kronika žalostno pesem: »Neverjetna mlačnost in verska brezbržnost! . . Na kraju večjih milosti, v večji nevarnosti pogubljenja!« Če bi bil evangelist Luka z Brezij doma, bi oni stavek (10, 41) gotovo takole zapisal: Brezjani, skrbi in vznemirja vas mnogo stvari, a le eno je potrebno!

Da bi se vsaj med člani nekoliko poživil duh III. reda in preko njih razširil med druge, smo z mesečnimi shodi začeli v samostanski dvorani. Tam si lažje pogledamo iz oči v oči, in si tudi lažje kaj v obraz povemo. Do sedaj so se ti shodi še kar obnesli; upanje je, da bo tako šlo tudi naprej.

Po dolgih letih je bil 19. februarja izvoljen nov redovni svet. Sedanji redovni svet je sestavljen tako, da ima vsaka večja vas po enega ali dva člana v redovnem svetu. V redovnem svetu so: Langus Apolonija in Čebavs Jera za Brezje; Kocijančič Marija za Črnicve; Frantar Meta za Begunje; Bertoncelj Marija za Mošnje, Resman Andrej za Zg. Otok in Begunje; Petrnal Anton in Jerala Doroteja za Podbrezje.

Poskusili smo s pismeno vizitacijo. Prva skupina: Brezje — Mošnje — Begunje je že končana, v drugi pa pridejo na vrsto Podbrezje. Že dosejanja vizitacija je marsikaj zanimivega povedala.

Za tretjeredno tiskarno je III. red iz svoje beraško uboge blagajne prispeval 394 dinarjev.

Če je naša skupščina med zadnjimi ali celo zadnja po številu in delavnosti, nam dovolite p. urednik, da se vsaj z enim pohvalimo. Pri Cvetju pa smo sorazmerno s številom tretjerednikov zlezli gotovo na prvo mesto. Še Ljubljano smo menda prekosili. Saj prihaja samo na Brezje pod skupnim naslovom kar 50 izvodov Cvetja, in dva na privatni naslov. 30 tretjerednikov, pa 52 Cvetij! In še to moram povedati, da je bilo že v prvi polovici januarja pri upravi Cvetja vse poravnano. V tem moram pohvaliti vse naročnike in one, ki so agitirale in naročnino nabirale. Preveč glasno pa tudi ne smem trobiti, da se ne bi kdo od preobilne pohvale prevzel. Bolj tiho na uho Vam bodi povedano, preč. p. urednik, da ima, kakor povsod drugod, tudi tukaj svoj delež radodarna cerkev Marije Pomagaj.

To naj zaenkrat zadostuje! Ko se bo zopet kaj nabralo, se bomo pa spet oglasili; če ne prej po preteku leta.

P. Otmar.

Ali si že poslal svoj prispevek za novo tretjeredno tiskarno? Dvakrat da, kdor hitro da!

Laško. Dne 1. marca 1939 je minilo 30 let, odkar je sedanji dekan g. Monsignor Dr. Franc Krulje prišel v Laško za nadžupnika! In kaj vse je storil v 30 letih za to župnijo? S kako vnmemo se je lotil starodavne župnijske cerkve, kako jo je popravil od znotraj in od zunaj, kako veličastna je sedaj njena notranjščina: novi tlak, nova slikarija, prenovljeni oltarji, novi zvonovi — kaj dobro se je posrečila prezidava v cerkvi in dozidava novega stranskega vhoda in nove zakristije.

Še bolj je posvečal ves čas svojega 30 letnega delovanja prenovljenju verskega življenja v župniji; s kako gorečnostjo oznanjuje božjo besedo in neumoren je v spovednici.

— Različne bratovščine, M. družbe je vpeljal, sv. misijone večkrat prirejal i. t. d., a kar bo bralce Cvetja najbolj zanimalo, je pa to, da malo-kdo tako vzorno vodi tretji red sv. Fr. v svoji župniji, kakor on in da ne najdemo kmalu tako dobro organizirane samostojne skupščine III. reda, kakor v Laškem! Ustanovljena je bila l. 1917 4. novembra in šteje 450 članov. Poglejmo način zborovanja:

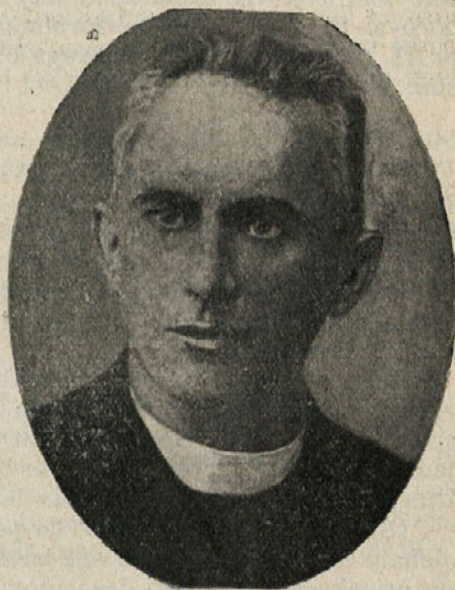
Letos je gospod dekan priredil svojim župljanom v spomin svoje 30 letnice, odkar pastiruje v Laškem, od 5 — 12 marca sv. misijon. Vodili so ga trije kapucini: P. Mavricij Teraš, gvardijan v Celju, P. Janez Reberc, gvardijan pri sv. Jožefu v Mariboru in podpisani vizitator III. reda. Imel sem priliko, da sem se udeležil rednega zborovanja III. reda. To zborovanje se vrši vsako I. nedeljo in zato tudi to I. nedeljo, ko se je začel sv. misijon, ni izostalo. Zborovanje se je vršilo v posebni dvorani v župnišču. G. dekan kot voditelj III. reda je najprej prebral zapisnik od zadnjega zborovanja in potem podal točke za to zborovanje.

Prva točka so bili reveži — ubogi tretjeredniki; za nje se je med govorom in priporočilom nabralo 156 din in potem je vsak revež nekaj dobil. Imena vseh je g. dekan sproti vpisal in zabeležil, koliko je prejel.

Druga točka so bili bolni tretjeredniki po župniji. Zapisal je vse in jih priporočal, da jih obiskujejo in strežejo in da skrbijo, da bo vsak pravočasno previden.

Tretja točka zborovanja je bila: Cvetje s časopisi. Cvetja prihaja nad 70 izvodov in se deli pri zborovanju. S kakšno vnmemo navdušuje g. dekan tretjerednike, da si naročijo Cvetje — ki je ravno njim namenjeno.

Četrta točka so bile slučajnosti. Tu se lahko vsak oglasi. Prvi je bil prednik tretjega reda Dominik Veligovšek, ki se je tokrat v zelo lepih besedah spomnil tridesetletnice g. dekana kot Laškega nadžupnika — obenem se je zahvalil za ves trud in vso skrb, ki jo gospod dekan goji za tretji red. Gospod Jožef Urankar je pa mene zaprosil, da sem nekaj besed spregovoril. Seveda sem se tudi jaz pridružil k čestitkam za 30 letnico in se kot vizitator zahvalil za obojestransko gorečnost in delovanje

Msgr. dr. Franc Krulje

za III. red tako g. voditelju, kakor tudi odboru in vsem tretjerednikom, v razvedrilo povedal nekaj različnih doživljajev na misijonih in priporočal vsem skupaj, da z molitvijo in dejansko pomagajo k obilnemu uspehu sv. misijona. Nazadnje so vsi zapeli pesem sv. Frančiška in z molitvijo po shodu se je zborovanje zaključilo!

Ko sem potem prebiral »Zapisnik zborovanj III. reda« sem se zavzel, kako vestno je vse zabeleženo, kaj se je razpravljalo skozi vsa leta na teh zborovanjih. Čast takemu vzornemu vodstvu, ki prinaša najboljše uspehe pri III. redu in ohranjuje pravega Frančiškovega duha v tretjeredni skupščini.

P. Ladislav O. Cap.

Podgorje pri Slovenjgradcu. Že blizu 20 let bo, kar smo se zadnjč oglasili v Cvetju. To je bilo l. 1921 — takrat, ko je bila pri nas ustanovljena tretjeredna skupščina. Po pravici nas včasih malo pokregate, g. urednik, da spimo. Bomo pa zdaj malo bolj poropotali z našimi »cokljami«, da nas bodo vsi slišali. Torej že blizu 20 let imamo pri nas tretjeredno skupščino. Preskrbeli so nam jo pokojni g. župnik Franc Pečnik. Bili so sami vnet tretjerednik.

Naše število je precej narastlo zlasti po sv. misijonu, ki so nam ga preskrbeli sedanji g. župnik Simon Kotnik. Smrt nam seveda ne prizanaša, pa je naraščaja vedno več, kot smrtnih slučajev, zato nas je lepa armada. Samo malo preveč plahi in bojazljivi smo. To se zlasti vidi pri nabiranju novih naročnikov za naše lepo Cvetje.

(Spoznanje je prvi korak do poboljšanja. Ko ste enkrat spoznali, da bolehte na bojazljivosti, bo ta bolezen kmalu ozdravljena. Čez nekaj tednov pričakujem najmanj deset novih naročnikov iz Podgorja! Urednik.)

Zelo se pa udejstvujemo pri mizi Gospodovi. Novemu g. župniku smo zvesto pomagali upeljati v našo faro pogostno sv. obhajilo. Tudi možje in fantje so se lepo odzvali. Prve nedelje v mesecu imamo ganljive prizore v naši cerkvi, ko cele množice fantov in mož pristopijo k sv. obhajilu. Želja tretjerednikov je, da bi več teh dobrih mož in fantov pristopilo k naši tretjeredni armadi, da bi dobili še trdnejšo podlago, da ne bo nihče imel za sramoto, temveč za čast in odliko, ako je član tretjega reda sv. Frančiška. O Bog, kmalu naj pride ta čas!

Ljubljana. Konec letnega poročila: Vseslovenski tabor tretjerednikov na Brezjah je najlepše uspel. Naša skupščina se ga je udeležila v lepem številu. Formirani in objavljeni sta bili dve resoluciji: 1. Obsodba skrunjenja Gospodovega dne, 2. Protest, da ima v naši katoliški domovini protiversko časopisje toliko svobode.

V preteklem letu se je naša skupščina udejstvovala na dobrodelnem polju. Podpirala je bolne in onemogle člane in vzdrževala je enega dijaka v serafinskem kolegiju. V dobrodelne namene je skupščina v letu 1938 razdelila okrog 12.000 dinarjev.

Na Cvetje je naročenih dve tretjini tretjerednikov iz ljubljanske skušćine.

V pretečenem letu je bila prvič v naši skupščini izvršena pismena vizitacija tretjega reda, ki se je zelo dobro obnesla. Vizitacijski listi so bili vsem tretjerednikom dostavljeni po zaupnikih in zaupnicah.

Nova velika, največja pridobitev in napredek slovenskega tretjega reda je ustanovitev lastne tretjeredne tiskarne na Rocnem pod Šmarno goro. Kot se te pridobitve gotovo veseli vsa slovenska tretjeredna družina.

na, se je posebno veseli največja slovenska tretjeredna skupščina — to je ljubljanska. V tekočem letu bo naša velika in sveta skrb gmotno podpreti našo tiskarno.

Leta 1938 bolezen naši skupščini ni prizanesla. P. voditelj je več mesecev bolehal, tako da ga je moral nekaj časa nadomestovati njegov mlajši sobrat p. Klavdij, ki mu je že prej pomagal kot učitelj novincev. Naj mu dobri Bog povrne ves njegov trud.

Po pretoku petih mesecev se je decembra vrnil med nas po prestani operaciji naš voditelj p. Odilo. Veliko veselje je zavladelo med tretjeredniki, ko smo ga zagledali na prižnici pri mesečnem shodu. Na seji ga je redovni svet navdušeno pozdravil.

Z novo vnemo in pogumom smo nastopili novo leto in želim, naj ljubi Bog blagoslavlja naše delo v prid tretjemu redu, posebno da nam ohrani našega voditelja zdravega in ga podpira v njegovem delovanju.

Temu poročilu si dovoljujem dostaviti še iskreno zahvalo za vso pomoč pri delu. Zahvaljujem se tudi za izkazano ljubeznivost ob času moje bolezni, posebno pa kličem vsem članom ljubljanske skupščine: Pristrčni »Bog plačaj« za molitve!

Tajnica

Žiri. Kar priznati moramo: Pri nas smo malo zaspani. Toda naše Cvetje in pomladansko sonce nas bosta predramila. — Na praznik sv. Jožefa smo imeli vizitacijo tretjega reda. G. vizitator je prišel iz Škofje Loke. Skupščina šteje okrog 100 članov. Cvetja prihaja k nam 40 izvodov. Lansko leto smo bili v večjem številu pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Za tretjeredno tiskarno smo nabrali 165 dinarjev. Pa bomo še zbirali.

Na tretjeredni tabor v Nazarje!

VABILO

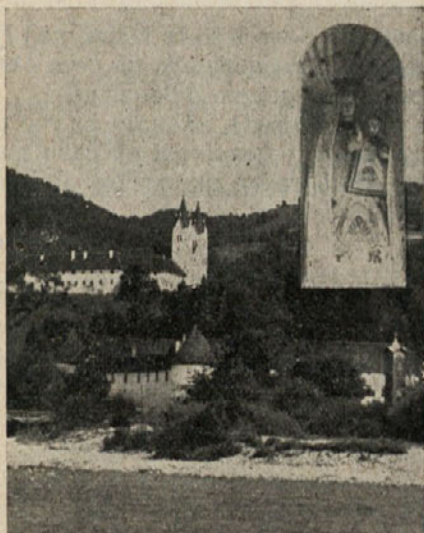
na

TRETJEREDNI TABOR V NAZARJIH

dne 4. junija 1939

Spored:

1. V soboto 3. junija ob 8 uri zvečer cerkveni govor. Govori: **P. Hugo dr. Bren O. F. M.** — Po pridigi procesija z bakljami. — Nato verska igra na stopnišču starodavne romarske cerkve v Nazarjih. — Igrajo člani nazarskega prosvetnega društva.
2. Nedelja 4. junija: ob 6 uri zjutraj govori g. profesor **Maks Miklavčič** iz škofovih zavodov. — Sveta maša s skupnim sv. obhajilom tretjerednikov. Sv. mašo opravi srebrni jubilent, voditelj nazarskega okrožja **P. Kerubin Tušek O. F.**

Marija nazarska vabi.

M. — Ob pol 10. uri cerkveni govor odposlanca lavantinskega škofa **dr. Ivana Jožefa Tomažiča** in sv. maša na prostem. Med sv. mašo bo ljudsko petje. Posebnost ljudskega petja bo nova nazarska pesem.

3. PO SLUŽBI BOŽJI ZBOROVANJE PRED CERKVIJO:

Zborovanje vodi krajevni **dekan Msg. Alfonz Požar** iz Rečice ob Savinji. — Taborna govornika sta: **Dr. Matija Lavrenčič** iz Maribora in g. **France Terseglav**, urednik iz Ljubljane. Po zborovanju podeli **PAPEŽEV BLAGOSLOV** p. voditelj in srebrni jubilent **Kerubin Tušek**.

Tretjeredniki! Ta tabor je mišljen predvsem za nazarsko okrožje, to je za dekanije: Gornjigrad, Braslovče in Šaleška dolina. Tretjeredniki iz vsega okrožja na noge! Nedelja 4. junija je vaš veliki dan! Organizirajte se po skupščinah in pridite vsi v Nazarje! Dostojno moramo tudi proslaviti **srebrni jubilej voditelja P. Kerubina**. Že dolgih 25 let vodi nazarsko tretjeredno c krožje.

P. Odilo Hajnšek O. F. M.
prov. komisar III. reda.

VELIKONOČNE POČITNICE.

1. Doma v Ljubljani. Za Veliko noč so naši Frančiškovi Križarji vedno zelo zaposleni. Držijo namreč stražo pri božjem grobu. Vsakdo, ki pride na veliki petek ali na veliko soboto v našo frančiškansko cerkev v Ljubljani, se mora ustaviti pri mičnem prizoru straže božjega groba. Mali in veliki Križarji se vrstijo. Mali pridejo po štirje in štirje pred božji grob z zastavicami na suličastih drogovi. Njihova ljubka uniforma mora ugajati. — Veliki Križarji se vrstijo za stražo po dva in dva v dolgih belih viteških plaščih. Ravno tako se vsi udeležijo procesije na veliko soboto zvečer. Letos so se vse slovesnosti še posebno lepo izvršile, ko smo imeli tako izredno ugodno toplo vreme.

2. Na počitnicah v Hotavljah. Teden po veliki noči nas je šlo nekaj v počitniški dom v Hotavljah. Urejevali smo svoje polje, da bo v velikih počitnicah kaj za pod zob. Naredili smo nekaj lepih nasadov za poznejša leta. Okrog 30 sadnih dreves smo si umislili. Od koče do igriškega prostora je zasajen drevored mladih smrek. In še ena velika novost je v našem počitniškem domu: Neki dobrotnik nam je podaril radio, ki smo ga te dni inštalirali. Počitniški dom križarjev postaja vedno bolj mičen in privlačen.

P. EVSTAHLJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Brat Alfonz v Reusu.

Potovanje je trpelo kar naprej do popoldneva naslednjega dne. Na nekem kraju ceste je brat Alfonz poprosil, da bi smel nekoliko počivati. Ustavil se je ob nekem drevesu ter se zbral v molitvi. Njegove oči so začarele od veselja, neka skrivnostna svetloba mu je razsvetljevala obličje. »Toda brat Alfonz, ali si znorel?!« — je vzkliknil tovariš. Ali je mogoče, da so te besede patra provinciala pustile tako ravnodušnega, in da so te

nasprotno storile tako srečnega?!« — »Mislil sem na to, da je srce kra-
ljevo v rokah Gospodovih. Če bi me bil pater provincial kaznoval kakor
zaslužim, gorje meni!«

Sprejem, ki ga je brat Alfonz doživel v Reusu, je dokazal, da »ura te-
min« ni imela iti mimo njega zelo hitro. Ko je pater gvardijan prebral
provincialovo pismo, je takoj pokazal, da je popolnoma razumel njegove
namere. Kar naravnost je sklical samostansko družino v obednico ter je
z ostrim glasom, poudarjajoč posamezne besede, takole govoril o novem
podložnem bratu, ki je klečal pred njim: »Moji očetje, pater provincial
nam nepričakovano pošilja tole nemirno osebo. Potem ko je tale kalil mir
v Horti, prihaja zdaj med nas, da bo rušil mir tudi v našem samostanu.
Namesto brat Salvator se mora imenovati brat Alfonz. Če bi torej po na-
ključju kdo iskal brata Salvatorja, je treba vedeti, da brata Salvatorja ni
tukaj.« Nato se je obrnil k svetniku, kateri je še vedno klečal s povešeno
glavo, in nadaljeval: »Jaz bom pa že dobro vedel, da ti določim opravilo,
kakršno ti pristaja. Med tem ti pa prepovem od tega trenutka nadalje go-
voriti s posvetnimi ljudmi, pokazati se ljudstvu ter ga mamiti s svojimi
čudeži.«

Sveti brat poljubi noge patru gvardijanu. Po končanem zborovanju
se vsak umakne v svojo celico. Brat Salvator pa odide v cerkev. Naporno
potovanje ga ni zadržalo, da ne bi gojil svojih navad pobožnosti in goreč-
nosti: vso noč je prečul pred Najsvetejšim, zjutraj je bil pri prvi maši,
opravil je sveto spoved ter prejel sveto obhajilo. Bil je še zatopljen v mo-
litev, ko stopi v cerkev pater gvardijan, ki ga strese, zgrabi za roko ter
odvede v kuhinjo. »Glej tukaj je tvoje mesto. Tu boš mogel moliti, oprav-
ljati redovne molitve in delati čudeže po svojem talentu, pri vsem tem pa
boš moral misliti nato, da boš lepo ravnal z redovniki samostanske druž-
ne. Nisi oblekel redovne obleke, da bi hodil okrog ali da bi postopal brez
dela.« In trdo potegnivši zapah zapre pater gvardijan brata Salvatorja v
kuhinjo ter odide v svojo celico.

Toda okoli samostana se je že zbrala množica okrog dva tisoč oseb iz
Reusa ter okoliških krajev. Le-ti ljudje so vdrli v cerkev in ropotali, češ
da hočejo videti brata, ki čudeže dela.

V naglici je bilo o tem sporočeno patru gvardijanu. Le-ta se prikaže
in se močno začudi pri pogledu na razgrajanje. Steče h kuhinji: brat Sal-
vator se ni bil premaknil! »Kako si storil, da si nahujskal tako veliko
množico?! Komu si naročil, da naj skliče skupaj ljudi, ki se gnetejo in ro-
potajo v cerkvi?! Zelo se pazi, da ne pojdeš ven od tod!« — »Pater gvar-
dijan, prosim Vas, nikar se ne jezite: storil bom samo to, kar mi boste Vi
ukazali!« — — —

Med tem je pa množica, ki je bila prej le klicala ter se jokala, pričela
groziti: ljudje so zlomili neko omrežje ter podrli na tla ena vrata, iz cer-
kve so vdrli v samostanske prostore ter se razpršili po hodnikih, kričali
so: »Dajte nam svetnika! — Svetnika hočemo —!« —

Pater gvardijan je za božjo voljo prosil ljudi, naj spoštujejo klavzu-
ro¹ in naj se vrnejo, v cerkev, obljubil jim je, da hoče ukazati bratu Alfon-
zu, naj stori nad ljudstvom svoje znamenje svetega križa. In v resnici, da
bi se izognil hujšemu, je ukazal ponižnemu bratu laiku, ki je bil zaprt v
kuhinji, naj gre v cerkev in naj pomiri množico ljudstva. Le za nekaj tre-
nutkov, ne več, potem pa naj se vrne nemudoma v kuhinjo.

¹ Klavzura (clausura) = samostanska zapora, tja je prepovedan vstop osebam
drugega spola.

Pokorni Salvator je šel v cerkev, tamkaj se pokaže ljudstvu, vernike opominja, naj opravijo sveto spoved ter prejmejo sveto obhajilo, naj imajo trdno zaupanje v Boga in v nebeško ljubo Gospo. Na koncu izreče v katalonščini: »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« — ter izgine za oltar, med tem se pa razlega v cerkvenih ladjah vzklik začudenja iz ust tistih, ki so bili ozdravljeni.

Ko je pater gvardijan videl na tleh v cerkvi sledi čudeža, bergle in obveze, ki so jih povsod pustili, pohiti za čudodelnikom v kuhinjo ter ga ostro nahruli: »Zares je strašno, brat, da niti pater provincial, niti gvardijan ne zmoreta nič zoper tebe!« Odide v svojo stanico in prične pisati pismo patru provincialu, da bi se pritožil, češ, s tem da mu je poslal brata Alfonza, je seveda rešil Horto, toda samostansko družino v Reusu je pa obsodil v to, da si je nakopala vednega vznemirjevalca samostanov v Kataloniji.

Nekaj časa nato je brat Salvator v samostanu samem ozdravil umirajočega sobrata, brata Janeza Serra, ter je storil tudi druge čudeže. Toda, kakor po navadi, ni čakal dolgo, da mu je došlo povelje, naj se odpravi na pot. Zdaj je moral oditi v barcelonski samostan. Njegovo bivanje v Reusu ni trajalo dolgo, zakaj leta 1560 ga že dobimo v Barceloni. Potoval je peš, dospel spotoma najprej v Taragono, zatem v Viljafranko del Panadés (Villafranca), znova je obiskal ljubo svetišče v Montseratu: povsod so pritekale k njemu množice ljudstva in storil je med njimi brez števila veliko čudežev.

J. MAGNUSSEN - P. MARKO, O. M. Cap.:

Življenje kapucinskega br. Jurija

Ljubezen do bližnjega — dokaz ljubezni do Boga

Iz ljubezni do Boga odseva ljubezen do bližnjega ter jo neovrgljivo jamči. Ta ljubezen do bližnjega je potovala v osebi kapucinskega brata Jurija po rimskih ulicah in grela nalik toplim sončnim žarkom uboge zapuščene v podstrešju, v kletih stanujočih trpinov-revežev. In če je bil doma br. Jurij, so ga našli sinovi sence — grešniki in hčere uboštva. Brez strahu so k njemu prihajali. Nikdar se jih ni naveličal. In prihajali so k njemu reveži, sirote, vdove, stiskani, skušeni, celo duhovniki in redovniki, plemenitaši ter meščani. Prihajali so k njemu grešniki, zavrženi, obupani vseh stanov ter mu potožili svoje stiske in potrebe. Z nepopisno krotkostjo in sočutjem se je za nje zavzel. Vse bi bil dal, da bi le vsem pomagal on, — ki sicer ničesar ni imel.

A vedel je, da so drugi ljudje bogati. Le-ti so mu pristopili na pomoč. Armada darežljivih, premožnih, usmiljenih se mu je ponudila, da leči rane uboštva. Da je njega pri tem največ truda in skrbi stalo, mu je bilo malo mar. Saj sladkost in tolažba, ki jo je okušal, dobrote deleč, mu je mnogoodstotno vse poplačala. On sam je največ potov v oblaženje revščine napravil tudi v najslabšem vremenu. On je bil, ki je z veliko težavo, z ozirom na njegovo zdravstveno stanje, stopal po stopnicah hiš dobrotnikov in revežev gori in doli in prosil za uboge — ali pa jim delil, kar je izprosil. Kolikokrat je potrpežljivo poslušal razne pritožbe revežev, — tolažil, dajal nasvete, posredoval s prošnjami, ali pa jih nosil na merodajna mesta. Kratko — njegova ljubezen do bližnjega je bila vseobsežna v vsa-

kem oziru. Zato pa, kadar je on tolažil in kazal trpečim na zasluženje v nebesih ter na rastočo podobnost s Kristusom, so uvideli resnico njegovih besed, dvignili svoje glave ter se pomirili. Končni smoter vseh naporov njegove dobrodelnosti pa je vedno bil: Zveličanje duš. —

Kadar je slišal o gorečih pridigarjih, katerih govori so uspešno učinkovali, se je radovalo njegovo srce. Če je srečal duhovnike, zlasti svojega reda, ki jih je dobro poznal, jih je ponižno, boječe prosil, naj se ne utrudijo v gorečnosti za zveličanje duš.

Tudi za pomirjenje prepirajočih so ga večkrat klicali. — V hiši plemenite družine Justiniani je že dalje časa obstajalo neko sovraštvo med hišnikom in strežnikom (lakajem). Razni poskusi, jih spraviti, so bili brezuspešni. Celo vojvoda in vojvodinja sta vmes posegla — a zaman. Tedaj so poslali po br. Jurija. Z neustavljivo močjo ljubezni je zmagal razburjene duhove. Končano je bilo za vedno vse sovraštvo.

Neki večer pozvoni nekdo z veliko naglico pri samostanskih vratih ter prosi, naj bi prišel br. Jurij pomirit dva moža, ki hočeta drug drugega umoriti. Radi poznega časa na večer P. gvardijan br. Juriju ni dovolil izhoda iz samostana, in ostal je doma. Drugo jutro se je raznesla novica po Rimu, da so videli br. Jurija, kako je stopil med oba prepirajoča. Ko sta s svetlim orožjem naskočila drug drugega, jih je br. Jurij razorožil ter jih sprijaznil.

V zavodu sv. Mihaela so mladi zločinci morali svojo kazen odsedevati. V posebnem hospicu pa so bili izročeni vzgoji in prisilnemu delu mladostni dečki, prej izpostavljeni nevarnostim ceste in javnega življenja. Marsikateri ubogi vdovi je br. Jurij svetoval, naj izroči svojega sina pod to nadzorstvo in varstvo. S temi nasveti se pa še ni končala njegova ljubezen do mladeničev. Ohranil jih je trajno v spominu ter od časa do časa povpraševal po njihovem obnašanju. Če je zvedel, da se ta ali oni mladenič lepo vede in da se mu lahko zaupa, je priporočal njegovo odpustitev iz zavoda.

Sploh ga je mladina zelo ljubila in vanj zaupala. Najbolj zakrknjena srca so se mu odpirala. Če se je približal mladeničem, so prihiteli k njemu ter so ga obstopili kakor svojega očeta in najboljšega prijatelja.

PROŠNJE — ZAHVALE:

Naročnica Cvetja se priporoča Mariji Pomagaj na Brezjah, sv. očetu Frančišku, sv. Antonu Padovanskemu in Mali Cvetki sv. Tereziji za pomoč v zelo težki zadevi.

Bolni tretjerednik M. Š. se priporoča v molitev za zdravje.

S. A. Ljubljana se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu, Mali Cvetki sv. Tereziji in Tereziji Lendohovski za ozdravljenje.

Tretjerednica T. V. se zahvaljuje za uslišano prošnjo. Bila sem, pravi, v grozni zadregi, v obupnem stanju, pa sem prosila ljubega Boga za pomoč in obljubila sem, da se bom v Cvetju javno zahvalila. Vsa srečna sem zdaj, ko me je dobri Bog uslišal. Njemu večna zahvala!

Sv. Pshal Bajlonski

Spoznavalec prvega reda

28. novembra l. 1897. je presenetila svet odredba papeža Leona XIII.: »V zaupanju, da bo Cerkev v zveličanje in blagoslov, določamo in imenujemo s svojo najvišjo oblastjo sv. Pshala za posebnega zaščitnika evharističnih družb in vseh bratovščin presvetega Zakramenta, naj že te obstojajo ali bodo šele v bodočnosti ustanovljene.« Teško je bilo doumeti to izvolitev, ki je dajala skoraj neznanemu svetniku prednost pred velikimi cerkvenimi učeniki in stavila preprostega samostanskega brata nad velike škofove in duhovnike. Toda od Boga razsvetljeni in nežno čuteči Leon XIII. je vedel, kaj dela, in zato je dobro volil. —

Svetnikova zibel je tekla v koči Martina Bajlona, poštenege kmeta v Torre-Hermosu v sončni Španiji. Evharistični Bog si je pa prav kmalu osvojil to blagoslovljeno dušo. Ko je mati prvokrat vzela malega Pshala s seboj k sveti maši, se je pri povzdigovanju ves stresel v njenih rokah. Če so ga potem kdaj pogrešali, so ga prav gotovo našli na oltarnih stopnicah. — Ko je postal pastir ovac svojih staršev, je tudi zunaj na polju kolikor mogoče sledil poteku svete maše v bližnji cerkvi »Naše ljube Gospe z Gora«. To je delal tudi takrat, ko je pastiroval pri nekem gospodarju v Montfortu. Nekoč mu je ob zvonjenju samostanskega zvončka, ki je naznanjal povzdigovanje, iz srca privrela mila prošnja: »O češčenja vredni Bog, daj mi, da te bom videl!« In glej! V sinji višavi se mu je prikazal kelih in nad njim sveta hostija, obdana od angelov. Kdo je bil tedaj srečnejši od Pshala! —

L. 1564. je šel k frančiškonom v samostan v Loretto pri Montfortu. Od tedaj naprej je lahko po mili volji zadoščeval svoji ljubezni do božjega Jetnika. Tabernakelj je postal zanj šola, v kateri se je naučil vseh

P. Blaž O. F. M.

Sv. Pshal Bajlonski

nebeških modrosti, tako da je ta preprosti samostanski brat, kot piše Leon XIII., »lahko razlagal najtežja verska vprašanja in celo sestavljal pobožne spise«. Pashal se je moral izkazati tudi v boju. Po naročilu svojega predstojnika je moral nesti važno pisanje nekemu drugemu predstojniku v Bretaniji. Na vsej poti skozi kalvinistično okuženo deželo so ga krivoverci hudo žalili in napadali. V Orleansu so ga kalvinisti obstopili in ga zasmehljivo vprašali: »Papist, ali veruješ, da je Bog pričujoč v tisti hostiji, ki jo vi darujete pri sveti maši?« Pashal pa je s tisto jasno katoliško odkritosrčnostjo priznal: »Da, verujem in na ves glas priznavam, da je Bog v sveti hostiji resnično pričujoč kakor v svoji slavi v nebesih!« Cela toča kamenja je sledila temu priznanju. Bil je težko ranjen na levem ramenu in je vse svoje življenje trpel zaradi tega. Toda za Gospoda v Zakramentu mu ni bilo nič dovolj. 17. maja 1592. je v samostanu v Villarealu umrl ravno v trenutku, ko je zvon naznanjal, povzdigovanje svete hostije pri spremenjenju. Ko je bilo njegovo truplo pri pogrebni svečanostih položeno na pare v cerkvi, je še enkrat oživelo pri povzdigovanju. Dvignilo se je, da bi še enkrat počastilo svete skrivnosti — pač res čudovito dejanje tega srca, ki je tako gorelo od ljubezni do našega Gospoda v presvetem Zakramentu. Papež Aleksander VIII. ga je slovesno prištel med svetnike.

Premišljevanje: O češčenju sv. Pashala

1. Častimo ga s pobožnostmi do presvetega Zakramenta. Leon XIII. piše: »Med vsemi temi, katerih pobožnost do te vzvišene skrivnosti poznamo, zavzema sveti Pashal Bajlonski prvo mesto.« Njegova pobožnost je izvirala iz njegove ponižne vere in spoznavne ljubezni. — Pojdimo za njim v veri in ljubezni! —

2. Častimo ga s pripravljenostjo na žrtve. Koliko je on žrtvoval, da je mogel vsaj zunaj na polju slediti sveti maši! Kako požrtvovalno je priznal pred krivoverci svojo vero v presveti Zakrament! Koliko je zanj trpel! Mi se pa bojimo že bore žrtve, da bi šli k sveti maši, prejeli sveto obhajilo ali pa šli za procesijo na Telovo! — Sramujmo se svoje medle ljubezni do presv. Evharistije!

3. Častimo ga z molitvijo. Iz stare in vedno se ponavljajoče izkušnje vemo, da opomni svetnik svoje zveste častilce nekaj dni pred smrtjo, naj se s sveto popotnico pripravijo na potovanje v večnost. Mnogi molijo zato vsak dan pobožno enkrat čast bodi z dostavkom: Sveti Pashal, izprosi mi pri Troedinem milost, da bom srečno umrl na evharističnem Jezusovem Srcu! — Nikakor ti ne bo škodilo, če boš vzljubil to pobožno vajo. —

Cerkvena molitev

Molimo. O Bog, ki si svojega svetega spoznavalca Pashala odlikoval s čudovito ljubeznijo do svetih skrivnosti tvojega Telesa in tvoje krvi, podeli nam milostno, da bomo tudi mi črpali iz te božje večerje tako moč in sladkost, kot jo je črpal on. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Toplo je postalo, pota so lepša: pojdi na agitacijo za nove naročnike Cvetja! Naj postane pomlad v tretjerednih dušah! Pomlad je čas dela, setve. Delajte za svoje glasilo! Ti še nisi poslal niti enega novega naročnika! Ti, ti! No, ali bo kaj!?

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO Marija:

Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem

(Nadaljevanje.)

Zdaj imam tu v bolnišnici 2 mladi, nedolžni duši: vsak večer me čakate, da opravih bolnike, potem pa z njima molim del rožnega venca, potem malo sprašujem in razlagam katekizem in jima govorim o ljubezni, o žrtvah, o rešitvi duš. Ena posebno, 20 letno dekle, še nedolžna kot otrok, se vedno bolj približuje resnici. Kolika razlika med časom, ko je prišla in mi neko noč, ko je dolgo, dolgo jokala, povedala, da ni srečna, ker ne bo nikoli lepa, — raka na obrazu ima, — je že od otroških let vedno bolna in materi, ki jo tako ljubi, ne bo mogla nikoli pomagati.

Kako je ta duša žejno pila, ko sem ji govorila o lepoti duše, o vrednosti trpljenja, ko lahko pomaga materi, da jo s svojim trpljenjem reši za nebesa! — Zdaj je vedno bolj mirna in srečna. Včeraj mi je rekla, da ji je drugo jasno, da pa ne more razumeti, kako je Bog mogel pripustiti, da je njegov Sin mrcral toliko trpeti in tako strašno umreti. Spet mi je bila dana sreča govoriti o božji nerazumljivi ljubezni do nas, o grehu in vrednosti trpljenja. O krstu še ne moremo govoriti, ker je družina še vsa poganska, pa jo bo morda trpljenje tega otroka privedlo k spoznanju resnice.

Toliko časa sem Vas ustavljala s tem pripovedovanjem, pa je tu moja sreča in sem bila zato tako daleč poklicana: tako zelo hrepenim po dušah, ki bi jim smela kazati pot k Luči.

14. oktober 1938.

Kalistov god je danes, (— op.: Obenem tudi god naše misijonarke, ki je pri preobleki dobila redovno ime Kalista —), Jezus Evharistični vé, kako danes mislim in molim zanj, ki sem njegova misijonarka: Moja mama ima danes srce razdeljeno na dva dela, ali bolje: Kalista in svojo Kitajko — (moje ime se kitajsko piše: ča-li-s-ta) — tesno priklepa na svoje mamično srce. Mama, ne boj se, saj čutim vso Tvojo ljubezen, saj sva si bili danes na Evharističnem Srcu tako blizu. Milica draga, kajne, da si danes prosila zame, in tisti »véasih«, o katerem mi je Idefonz omenil, da misli name pri sv. maši, je bil prav gotovo danes.

Končati moram, 4. ura jutranja je že. Ali naj bi bilo treba še posebej govoriti, kako mislim in molim neprestano za Vas, moji najdražji, ko pa to srca v ljubezni bolje občutijo. Tudi tako trdno zaupam, da me Vi v molitvi podpirate. Samo voljno orodje, čeprav ubogo in nezmožno, Ljubezni božje bi rada bila za rešitev duš, pripravljena na vse.

Na svidenje, mama zlata, čutim Tvojo ljubezen, molitev in blagoslov. Vse Vas v žareči evharistični ljubezni ljubi in pozdravlja v JMJNOSFr. (t. j. v Jezusu, Mariji, Jožefu, Našemu Svetemu Očetu Frančišku) vsa Vaša

Marija Kalista, FMM
Shanghai, novembra 1938.

Bog z Vami, najdražji!
P. C. C.

(Dalje prihodnjič.)

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Skrajno umazano a umljivo.

So španske nacionalistične čete zavzele mesto Lerido, so od stradenega ljudstva, brez razlike prepričanja, zvedele, da so mu rdeči gospodarji za oderuške cene prodajali ono podporo v blagu, ki so jo iz vsega sveta prejeli za stradajoče. Zastonj so prejeli, zastonj bi morali deliti. A jim je bil bolj pri sreju lasten žep, kot tuja beda. Pri ljudeh njihove vrste umljivo, čeprav do skrajnosti umazano.

Nagrajena velikodušnost.

Francozi velikodušna osebna in socialna dela nagrajajo. Lani je dobila prvo nagrado, 2000 frankov, gdč. Glebeau. Tik na tem je bila, da bi se poročila. Takrat pa je njenega svaka zadela velika nesreča. Obe roki je zgubil. Malo pozneje so pa njegovi ženi vsled neke boleznii ohromeli obe roki. Gdč. Glebeau je takoj razdrila zaroko in šla v tovarno, da bi z zaslužkom preživljala sebe in ta dva nesrečna sorodnika. Za tako junaško delo krščanskega usmiljenja je 2000 Fr. še premajhna nagrada. Si-

cer je pa gdč. Glebeau bolj računala z drugo, dragocenejšo, pri Bogu.

Obnovljena lepa navada.

Poleg drugih lepih starih navad, ki so prišle že v pozabo, so belgijski katoličani obnovili tudi starodavno »darovanje kruha.« Bratje pekovskega ceha ali bratovščine so nekdanj na dan svojega patrona sv. Alberta pri svoji bratovski maši darovali košarice kruha, ki se je potem med uboge razdelil. To darovanje so zdaj v stolnem mestu obnovili. Pe-ki praznujejo svoje »žegnanje« s procesijo in sv. mašo. Pred stopnice oltarja vsak položi košarico izbranega peciva. Posamezne kruhe polagajo tudi na oltar. Duhovnik po maši vse to blagoslovi. Košarice in vse, kar je bilo darovano potem prevzamejo Vincencijevi bratje in razneso ubogim. Kaj takega bi se dalo tudi pri nas vsaj v prestolici izvesti.

Bogoslovci - apostoli.

Na pobudo prof. Fallona so bogoslovci v St. Louis, Mo., Amerika, začeli lep in hvaležen apostolat. Z raznimi bogoiskatelji, kakršnih je

med 70 milijoni tamkajšnjih moder-
nih poganov zelo veliko, so stopili v
pismen stik. Vsak teden roma med
nje 1000 pisem, v katerih jim dajejo
razna pojasnila. Sigurno ta setev ne
bo brez žetve. Je pa v korist tudi bo-
goslovcem samim, ker se s tem zgo-
daj uvajajo v apostolsko delo na mi-
sijonskem polju, ki je bilo do zadnje-
ga časa dokaj zanemarjeno.

B) REDOVNI

Pij XII. — tretjerednik

Tretjerednikom naznanjamo ve-
selo in častno vest, da je tudi seda-
nji sv. oče Pij XII. tretjerednik, kot
nam sporoča vrhovni poglavar na-
šega reda. »Raduje naj se tedaj«, ta-
ko piše, »družba Manjših bratov, ve-
sele naj se deviške trume frančiš-
kanskih sester, raja naj armada bra-
tov in sester tretjega reda, ki med
svetom neti in podžiga krščanski duh,
zvesto se boreč pod zastavo sv. Fran-
čiška, sledeč vrhovnemu učeniku in
gospodu Piju XII. in udano se kla-
njajoč Kristusu Kralju.« Tretjered-
niki pa naj veliko molijo za svojega
vrhovnega vidnega očeta in največ-
jega brata.

Na volitve novega generala.

Našemu redovnemu generalu, preč.
p. Leonardu Marija Bello, bo o Bin-
koštih potekla šestletna službena do-
ba. Zato je upravičene pozval na vo-
litve naslednika. V smislu redovnega
pravila se volitve redno vršijo o Bin-
koštih, pod predsedstvom redovnega
protektorja, ki je točasno kardinal
Dolci. Pravico voliti imajo poleg čla-
nov vrhovne vlade reda in par drugih
odličnih vsi provincijali, odnosno nji-
hovi namestniki. Kraj volitev določi
poslušajoča vrhovna vlada reda. Pred-
stoječe volitve bodo pri Porcijunkuli
zunaj Asiza. Naš P. provincijal, preč.
Dr. Gracijan Heric, bo odpotoval tja
okrog 8. maja. Ker je vrhovni pred-
stojnik prvega reda tudi vrhovni
predstojnik tretjega reda, priporoča-
mo tretjerednikom, naj z nami molijo

k Sv. Duhu, da dobimo dobrega in
skrbnega novega vrhovnega pogla-
varja.

**Fr. Donat Jug O. F. M. — šest-
desetletnik.** V zavetju Marijine-
ga svetišča na Brezjah obhaja 3.
maja svojo šestdesetletnico življe-
nja brezjanski zakristan Fr. Donat
Jug. Fr. Donat je mož posebne vr-
ste. Komaj 3 leta je obiskoval ljud-
sko šolo v svojem rojstnem kraju v
Ročinju, pa se je z lastno pridnostjo
in naravno nadarjenostjo tako viso-
ko povzpел, da je postal plodovit pi-
satelj. Največ je pisal v Slovenske-
ga Čebelarja. Leta 1934 je izdal celo
strokovno knjigo o čebelarstvu
»Praktični čebelar«. Bogato ilustrir-
ano knjigo je izdalo Slovensko če-
belarsko društvo. Fr. Donat je tudi
umni sadjerejec in vrtnar. Pred leti je
prireديل na Brezjah vrtnarsko raz-
stavo. Ko mu k jubileju iskreno če-
stitamo, prosimo Marijo Pomagaj,
naj mu povrne in nakloni krepko
zdravje.

Kongresi Kristusa Kralja

Brali smo, da se je misel o kon-
gresih Kristusa Kralja rodila v Nem-
čiji in da ji je bil neki Slovenec če-
ne oče vsaj boter. V resnici je bila
pa ta misel prvič v Italiji sprožena.
In sicer je njen oče rektor milanske-
ga vseučilišča frančiškan P. Avgu-
štin Gemelli. Vatikanski poluradni
list »Osservatore Romano« poroča,
da prvi početki te velike misli sega-
jo v medvojno dobo, tedaj še pred
praznik Kristusa Kralja. Ko je bil
pa l. 1925 proglašen ta praznik, je P.
Gemelli že sledeče leto 1926 organi-
ziral prvi italijanski kongres Kristu-
sa Kralja na vseučilišču presv. Srca
Jezusovega v Milanu. Na njem je
bilo sklenjeno: ves italijanski narod
mobilizirati pod zastavo Kristusa
Kralja in to potom liturgične obno-
ve. Dejansko je bil tedaj ta kongres
že dve leti prej kot prvi nemški. Pač
pa so bili ti kongresi v Nemčiji ta-
koj spöčetka kot mednarodni zamiš-
ljeni, med tem ko so bili v Italiji naj-

prej zasnovani kot narodni verski pokret.

Odličen tretjerednik

Francoska akademija znanosti, ta najvišja francoska znanstvena inštanca, je za svojega dosmrtnega tajnika izvolila navdušenega tretjerednika M. G. Goyou-a. Po poklicu je zgodovinar, specialist v misijonski zgodovini. Napisal je že celo vrsto znamenitih del v tem področju, ki so bila od raznih znanstvenih akademij nagrajena. Kljub temu je on skromna in ponižna serafinska duša.

Na svidenje v nebesih!

To so bile zadnje besede angleške pisateljice-tretjerednice Cecilije Rosamary Hallack, ki je nedavno v 39 letu starosti blaženo umrla. Bila je konvertitinja, hči nekega protestantskega pastorja. Z 20 letom je prestopila v katoliško cerkev. Poslej se je preživljala s pisateljevanjem. Iz vseh njenih spisov veje topel katoliški duh. Živela je skromno, da je imela več za uboge. Franciškansko vedro je bilo njeno življenje in taka tudi njena smrt. Umrla je kot svetnica, je izjavil njen dušni voditelj.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Francišek As.)

Prelat dr. Franc Kovačič tretjerednik.

Na praznik sv. Jožefa, priprošnjika srečne smrti, je v Mariboru umrl prelat dr. Franc Kovačič. Ves Maribor je objela globoko žalost ob njegovi smrti. — Visoki pokojnik je bil rojen v Veržeju 25. marca 1867. Gimnazijo je študiral v Varaždinu in v Zagrebu, bogoslovje v Zagrebu in v Mariboru, filozofijo v Rimu, kjer je l. 1897. promoviral za doktorja.

Pokojni g. prelat je bil prvi smotreni organizator znanstvenega dela v Mariboru in najpomembnejši proučevalec slovenještajerske zgodovine. Dolgo vrsto let je bil profesor na mariborskem bogoslovju. Poleg tega je bil eden najmarkantnejših javnih delavcev. Zadnja leta se je pečal zlasti z raziskovanjem življenja velikega svetniškega

škofa Slomška. O njem je izdal lepo, poljudno in obenem znanstveno knjigo v Mohorjevi zbirki. Srčna želja pokojnega g. prelata je bila, da bi bil škof Slomšek prištet svetnikom. Bil je najbolj delovna moč pri škofijskem odboru za Slomškovo beatifikacijo.

Smrt ga je zalotila med delom in mu takorekoč iztrgala pero iz rok. Naj se veseli gledanja božjega v družbi velikega Slomška!

† **Marija Drenik** — **Cerknica**. Dne 20. marca je v Cerknici umrla Marija Drenik, ali kakor smo ji po domače rekli: Tavžleva teta. V tretjem redu je preživela 54 let. Bila je res vzorna tretjerednica, zvesta hčerka sv. Frančiška. Sv. maše ni opustila nobeden dan in vsako jutro je pristopila k mizi Gospodovi. Vedno je bila bolj šibkega zdravja. Pa je bila prav zato velika prijateljica in dobrotnica bolnikov. Obiskovala jih je ter jim ljubeznivo stregla. Moči za svoje žrtve je črpala pri Gospodu v njegovi hiši. Kolikokrat mu je delala družbo v najsvetejšem Zakramentu! Pri pobožnosti sv. križevega pota se je skoraj vsaki dan potapljala v rajsko veselje!

† **Jerica Mohorič** — **Železniki**. Naša skupščina je lansko jesen zgubila drago sestro Jerico Mohorič. Mnogo let je bila v tretjem redu sv. Frančiška. Veselila se je vsakega mesečnega shoda. Bila je zvesta naročnica Cvetja. Težko ga je vsaki mesec pričakovala. Dokler je mogla, ga je sama brala, ko ji pa radi boleznini ni bilo več mogoče brati, je bila zelo vesela, če ji je Cvetje kdo drugi bral na glas. — Bog ji je poslal dolgo in hudo bolezen. Nad 9 let je bila bolna in zadnja leta ni mogla prav nič iz postelje. Trpela je vdano in potrpežljivo. V boleznini je prosila: Kadar bom umrla, pošljite dopis v Cvetje, da bodo tretjeredniki molili za me. Rajna je bila globoko verna tretjeredniška mati. Lepo in vzgledno je vzgojila šestero svojih otrok. Velika mučenica je umrla v starosti 74 let. Priporočamo jo v molitev, kot je sama želela. Draga sestra, počivaj v miru.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega poja-
snila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni
odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko
tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

1. Plačal bi skupno 8000 din. v Podporni odsek. Če bi to naložil v hra-
nilnico bi to neslo lepe obresti. Ali bi to neslo obresti tudi pri vas, da bi bil
potem radi tega vpisan v višji razred?

Če Vas prav razumem, si vso zadevo predstavljate nekako takole: Vi
bi vložili pri nas 8000 din. kar pravzaprav ne bi bili še dolžni, ker je po
pravilih Podpornega odseka dovolj, ako kdo plačuje sproti. Prav imate!
Ta vsota denarja naložena v hranilnici bi v teku let nesla lepe obresti. Te
obresti vi želite, da bi bile pri nas uporabljene na ta način, da bi jih pripri-
sali vam v dobro, in bi bili na ta način vi lahko vpisani v višji razred Pod-
pornega odseka.

Kakor je stvar na videz enostavna, vendar te obveze Podporni odsek
ne more sprejeti, ker bi drugače lahko prišli v navzkriž z zakonom, ki ta-
kim Podpornim odsekom kakor je naš, prepoveduje vsako hranilnično po-
slovanje. Lahko pa napravite tako, da naložite denar v hranilnico. Vsako
leto dvignete obresti in jih potem nam izplačate, na kar jih bomo vpisali v
vaše dobro in boste potem seveda tudi vpisani v višji razred.

2. Vpisan sem v Podporni odsek tretjega reda, pa bi na stara leta rad
prišel k vam v samostan na hrano in stanovanje, katero bi s svojimi me-
sečnimi zneski plačeval. Ali bi se to dalo storiti?

Ni dosti verjetnosti, — vsaj po mojih mislih ne, — da bi se to dalo
napraviti. Pri nas se vsako gotovo dobo predstojniki hiš ali samostanov
menjajo in bi tega nihče ne mogel obljubiti.

Tudi ni dosti verjetnosti, da bilo to sploh mogoče, ker tudi pri nas v
samostanu postanejo nekateri stari in dela nezmožni in mora seveda biti
v prvi vrsti prostor zanje prihranjen.

Toliko vam vem jaz o tem povedati. Če pa ste morda s predstojnikom
kake redovne hiše dobro znani, lahko tudi njega vprašate za pogoje. To-
da resno dvomim, če boste dobili bolj povoljen odgovor.

3. Občni zbor stavbne zadruga »Mirni Dom« r. z. z. o. z. v Ljubljani
se vrši v nedeljo dne 7. maja 1939 ob 5 uri popoldne v Frančiškanski dvo-
rani v Ljubljani, Frančiškanski prehod, s sledečim dnevnim redom:

1.) Poročilo načelstva in nadzorstva — 2.) Odobritev računskega za-
ključka za leto 1938 — 3.) Poročilo o izvršeni reviziji — 4.) Sprememba
pravil — 5.) Slučajnosti.

Ako ob napovedani uri ne bi bila zastopana vsaj desetina deležev, se
vrši na istem mestu in z istim dnevnim redom pol ure pozneje drug občni
zbor, ki bo veljavno sklepal.

Vabite se k udeležbi!

Načelstvo.

4. Predavanje o Podpornem odseku tretjega reda! V nedeljo dne 21.
maja se bo vršilo ob 5 popoldne po končanem shodu tretjega reda v fran-
čiškanski dvorani v Ljubljani (vhod iz frančiškanskega prehoda) vsako-
letno predavanje o namenih in ciljih Podpornega odseka, o njegovem sta-
nju itd.

Vsi, ki se zanimajo za Podporni odsek tretjega reda, so na to preda-
vanje iskreno vabljeni in lahko privedejo s seboj tudi vse take, ki se za to
lepo socialno ustanovo zanimajo.

Vstop prost!

NOVI NAROČNIKI

Borštnar Terezija, Banko Ivan, Benkovič Martka, Banič, Ana, Bevc Antonija, Bizjak Ema, Cvelbar Mici, Curics Tereza, Dečman Marija, Dobrun Marija, Gorše Marija, Goldašič Ana, Gregor Uršula, Golias Antonija, Herlec Ivanka, Hanzliček Frančišek, Jamnik Amalija, Jereb Marija, preč. g. Juvan Franc, Kobale Štefan, preč. g. Kolenc Leopold, Komatar Marija, Kastelic Marija, Kolar Betka, Knific Ivana, preč. g. Dr. Kruljč 5 izv. Klovar Antonija, Langerholc Marija, Martinkovič Katarina, Prisljan Štefan, Nemeš Magda, Potočnik Ivan, Pučnik Amalija, Potočnik Katarina, Prisljan Ana, Potočnik Marija, Plečko Ivana, Pilko Ana, Potočnik Marija, Prebil Marija 6 več, Rus Marija, Rintal Franc, Starašinič Marjeta, Sopotnik Dora, Svete Ivana, Svoljšak Frančiška, Strah Marija, Sečjak Amalija, Sterle Alojzij, Šinkovec Ana, Šimec Anton, Špehar Mici, Šimec Mici, Štimec Peter, Šimec Ivan, Tome Jožica, Velkavrh Frančiška, Vidmar Metka, Vaner Marija, župni uradi: Šemič 3 več, Šiška 3 več, Rečica 3 več, Sv. Ema.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: po 100 din: Štern Katarina, Kenk Jerica; po 50 din: Neimenovana po br. zakristanu; po 29.50: Šolarji iz Dobove po p. Konstantinu; po 20 din: Koron Marija; po 10 din: Bohinc Klara; po 5 din: Strle Marija.

Za Armado sv. Križa: Cvelbar Terezija iz Amerike din: 1058; Kukovica Reza din: 447; Koron Marija din: 20.

Darovi za tiskarno: Po 165 din: Seljak Marija; po 100 din: Sajovic Marija, Medved Marija, Neimenovana, Ciringer Ana, Neimenovana iz Maribora; po 60 din: Logar Nežika; po 50 din: Langerholc Lucija, Müller Marija, Meglič Frančiška, Šturn Alojz, Kršen Ana, Neimenovana po p. Bogd., Zore Helena 1 dol.; po 48 din: Munda Ivanka, Erjavec Marija; po 40 din: Erzjin Marija; po 37 din: Škoda Terezija; po 30 din: Kink Jerica, Šander Marija; po 25 din: Barle Frančiška, Aleš Marija, Hren Jožef, Grom Marija; po 20 din: Vehar Ana, Tri neimenovane osebe, Zebot Marija, Germek Antonija, Žigert Terezija, Haler Elizabeta, Očko Frančiška, Šerbec Marija, Purčaj Terezija, Gleinzer Frančiška, Majhenič Marija, Klinar Franc, Virent Marija, Zadnik Marija, Bencina Marija, Ravnikar Marija, Makovec Marija, Koser Pavlina, Hörl Frančiška, Mramor Katarina, Škerbinjek Marija, Krizaj Tončka, Šolske sest. Topolšiča, dve tretje rednici iz Celja, Miklavc Terezija, Jerala Ivana, Janša Liza, Konstantin Marija; Tretji red Ajdovec 23 din; po 16 din: Kaučič Marija; po 15 din: Mejač Cecilija, Medved Katarina, Centrič Marija, Neimenovana, Zalokar Elizabeta, Borštnik Frančiška, Petkovešek Marija, Ambruš Ana; po 10 din: Zor Marija, Štern Katarina, Jeraj Marija, Nabergoj Franc, Šaplja N., Povšič Franc, Anderle Terezija, Zohar Avgusta, Vatovec Alojzija, Račko Karolina, Gornik Elizabeta, Avguštin Elizabeta, Ornig Andrej, Gričnik Jozefa, Šlaus Kristina, Strelli Petrina, Ojsteršek Marija, Smrke Marija, Kos Marija, Černič Katarina, Rop Ana, Mele Marija, Škerbina Polona, Špenko Marija, Neimenovana, Gartner Minka, Tomšič Doroteja, Pahernik Marija, Šket Ana, Turk Jurij, Ahačič Angela, Pavlič Mana; po 5 din: Božič Marjeta, Narobe Mana, Gorjanc Apoloniya, Verbajc Franc, Neimenovana, Zor Apoloniya, Krajnc Alojzij, Habjančič Uršula, Japelj Alojzija, Vidmar Metka, Kopitar Marjeta, Zadnik Marija, Brožič Jožefa, Škrjanc Ivanka, Naglič Peter; po 4 din: Lužar Antonija, Štuhec Apoloniya; po 2 din: Fišer Katarina. - Mrs. Možina N. Chicago Ill. 2 dol.

Za večno luč v kolegiju: Meglič Frančiška 20 din; po 10 din: Klepec Ana, Neimenovana.

Deleži za tiskarno: Gestrin Fani 1000 din; Dr. Ivo Česnik 480 din; Vodstvo III reda Marija Nazaret 200 din; po 100 din: Preč. G. Zugelj Nikolaj, Zarnik Marija, Sajevec Angela, Gabrijelečič Marija, Šubelj Marija, Neimenovana iz Ljubljane, Božičnik Marija, Preželj Marija, Jeré Elizabeta, Schubert Angela, Neimenovana iz Lj., Svetec Marija, Kryl Franja; po 54.25 din: Preč. g. Koretič Franc; po 50 din: Langus Polona, Čik Terezija, Čč. Šolske sestre Marijanišče v Ljubljani, Preč. g. Premrl Stanko, Rakovič Lojzika, Hafner Lovro, Malenšek Ana, Resman Andrej, Kržišnik Marija, šraj Fr. Črček Terezija; po 45 din: Grom Marija; po 35 din Hočevar Ivan; po 25 din: Sernec Marija, Papler Marija, Turk Marija, Svete Neža, Gerdina Marijana, Koželj Katarina, Hika Frančiška, Nagode Ivanka, Anžič Antonija, Arh Neža, Zavolovšek Marija, Kralj Marija, Plavec Marija, Bole Marjeta; po 20 din: Čarman Marija, Piščanec Ana, Murnik Marija, Colnar Ivanka, Preč. g. Ignacij Knafelj, Gorše Marija, Jenko Marija, Pavovec Marijanca, Gostečnik Frančiška, Ovijač Marijana, Preč. g. Podregar Pavel, Rozman Marjeta, Gregorič Ana, Kamnikar Ana; po 15 din: Kozole Franc, Hren Karolina, Krašovec Franc, Jurečič Frančiška, Preč. g. Oblak Valentin, Sitar Marija, Unetič Antonija, Pustinjak Marija; po 10 din: Dobrin Marija, Stele Ana, Papež Marija, Wurcer Ana, Ulčar Ivana, Krača Metka, Peršin Ivana, Bogovič Ana, Čemažar Marija, Volovšek Marija, Trnovec Marija, Vič. g. Schweiger Viktor, Radač Marija, Vaupotič C., Francelj Jožefa, Zorc Ana, Debevc Jera, Pavlišič Katarina.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrldijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.